

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Nr. 6. 10. februar 1916

Pris 10 øre

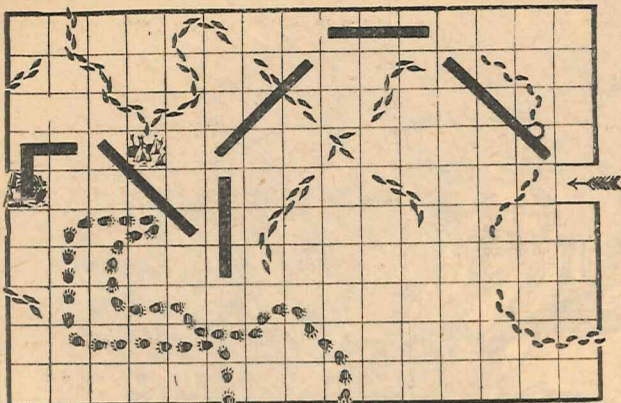

Den enes død, den andens brød.
Ræv og grævling ute for at søke føde.

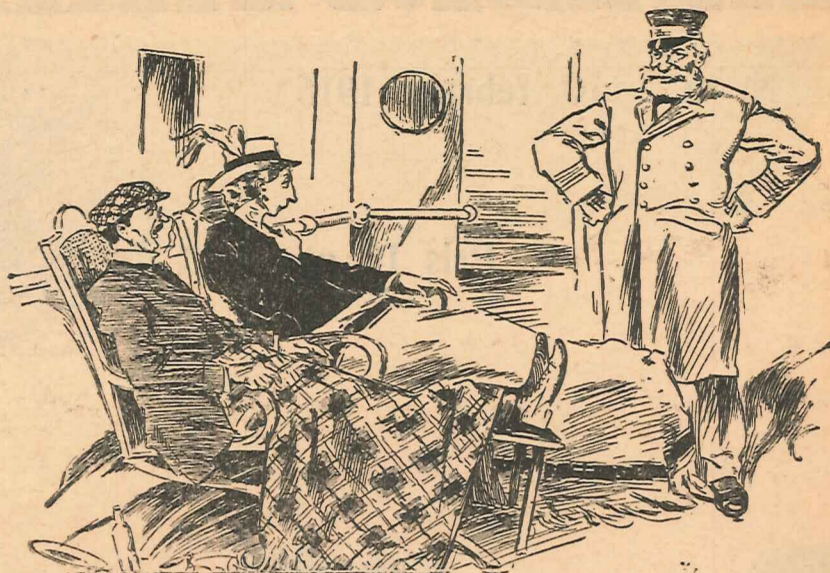

Losning til: „Over prærien“.

(Se side 23 forrige nr.)

Der fandtes flere veie, paa hvilke guld-graverne kunde føre sine vogne i god behold over prærien. Her er en av dem.

„Kaptein, hvad er det som faar skibet til at ryste slik?“
„De nervøse passagerer, formoder jeg.“

(Scribner.)

Kaloderma

Præparater

de idealeste Hud-Plejemedler!

Kaloderma-Gelé virker lige straks lindrende og glattende paa sprukken Hud. Fedter ikke, da den er tilvirket uden Olie og Fedt.

Kaloderma-Sæbe tilberedt med Glycerin og Honning er uovertruffen til Bevarelse af en hvid og blød Hud.

Kaloderma-Rispudder

Yndet Toiletmiddel, slutter sig paa det intimeste sammen med Huden.

Kaloderma - Pudderblade

danne ved deres nemme og praktiske Form et velkomment Supplement til de yndede Kaloderma-Præparater.

F. Wolff & Sohn
Karlsruhe

Faas i Apoteker, Materialhandeler; hos Frisører og i Parfumerforretninger.

Ved Kjøb af
Lotus

i Stedet for Natursmør, spares nu ca **Kr. 1,50 pr. Kilo.**

Lotus

sælges hos de Handlende
à **Kr. 1,50 pr. Kilo.**

33 Kr. koster et col. Bordstel til 12 Pers. 48 Dele fra **JOHNSON BROTHERS** Rafens Eftf. Christiania. Grønsen 19 x.

Gramphoner og Plader, Violiner, Mandoliner, Gitarer, Citaren „Heimklang“, Trækspil, Strenger og Dele til Instrumenter m. m. Prislister paa Forlangende. **P. L. Dieseth,** Jungsgaden 7, Kristiania.

Crème Simon

Berømt fransk Mærke.

Kvinderne i vort Land har af Naturen en smuk Teint, men den er ogsaa meget ømfindtlig imod stærk Kulde og altfor brændende Sol. For at forebygge Solbrændthed, Sprækker, stærk Rødme samt Fregner, bør man ved det daglige Toilette bruge „Crème Simon“, „Poudre de riz“ og „Savon Simon“.

Maa ikke forveksles med andre Crèmes. **J. SIMON, Paris,** og gennem Apoteker, Parfumerforr., Stormagasiner og Materialh.

MAZAWATTEE TE

En grob: **R. L'Orca,** Kristiania.

Etableret 1847.

Allcock's PLASTRE

FOR Nyre Lidelser

Læg altid to paa (se illustration), en over hver Nyre.

Vi har funden, at de udøver betydelig bedre Virkning naar de paalægges paa denne Maade og de er langt bedre end de store, tunge, saakaldte Nyreplastre.

Naar De trænger til en Pille *Rent vegetabiliske.*
TAG EN **Brandreth's Pille** (Etab. 1752.)
Mod Forstoppelse, Galdesygdom, Hovedpine, Svimmelhed, Appetitløshed etc.
FAAS PAA ALLE APOTEKER.
ALLOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m. kjøpes. Kristiania Kunst- & Metalstøberi øvre Gade 7 og Kongensgade 29, 2. etg.

Krigspakken!!
10 forskellige fine Krigsmærker. 7 forskj. Nyheder, alle fra 1915 (Lybien, Tripolis, Oubangi etc.). I god Takkemaal. 500 almindelige udenlandske Frimærker. 50 blandede Japan, gamle og nye, Alt for kun Kr. 1,00 + 0,20 Porto (Mod Efterkrav 30 Øre ekstra Postgebyr). Stor Prislister gratis. **O. Halvorsen, J. Aalsgd. 40, Christiania.**

Blæseinstrumenter
fra det verdensberømte firma **Bohland & Fuchs**
Eneforhandler for Norge:
Olaf T. Ranums
Musikhandel, Trondhjem.
Forlang specialkatalog, som sendes gratis og franko.

Haarklippemaskine
udmærket god, klipper 3, 5, 8 mm; forniklet Kr. 3,75 mot postopkrav fra **COWARD & THOWSEN, Christiania.**

Wangs Handelsskole, Hansteensgate 8. Kristiania. Ettaarige, halvvaarige og tremnd. kurser. Undervisningsplan tilstilles.

Krigsmærker.

Bosnien 1914	5, 10 h	0.25
—	1915 5, 10	0.30
Ungarn 1914	1—10 h (6)	1.00
—	1915 1—10 c (6)	0.50
Østerrige 1914	5, 10 h	0.15
—	(Krigsbilleder)	
—	1915 3, 5, 10 h	0.15
—	1915 3—35 h (5)	0.80
Tysk Belgien 1914	3, 5, 10, 25 c	0.35
Rusland 1914	1, 3, 7, 10	0.90
Rumænien 1915	Krigsm. 5 B.	0.10
Prægenland 1914	1—25 l (6)	0.50

Forlang prislister! Sendes gratis og franko. **Uvalg** — billige priser med høi rabat — sendes til samlere og forhandlere. For norske mærker betales gode priser. **Holms Frimerkehandel, Molde.**

The Carter Cigarettes

Jeg tør paastaa, at De aldrig har røgt noget lignende. mmmmm
Jeg tør ikke paastaa, at De vil like den; men jeg ber Dem prøve. mmm
Liedemann
10 stk - 35 øre

Vestres orgelfabrik, Hamsøen om Aalesund, leverer udmærkede orgler for kirker, skoler og hjem. Bed om illustreret prislister.

500 Frimærker alle forskellige fra alle Lande deribl. 10 Stk. tyske Kolonim. med Skibe kun 3 Kr. + Porto. Stor Ill. Katalog gratis. **Frimærkebørsen, Klosterstræde 9, København K.**

Ægte gramfoner og alle i verden utkomne gramfonplater i glimrende kvalitet skaffer jeg. Forlang katalog. **L. ERIKSENS** gramfonforretning, DRAMMEN.

Frels livet med redningsvesten „Sikker“. Bærer 2 mand i vandet. Passer for alle paa sjøen. Eneste vest, tilkjendt guldmedaljer. Alm. vest kr. 7,00, finere vest kr. 10,00 + porto. Sendes pr. opkrav overalt. **E. LEONARD HASVOLD,** Munthesgate 25, Kristiania.

Alf Biercke MALERVARER

Averter i Nordens største Ugeblad, **ALLERS FAMILIE-JOURNAL.**

Pris: kr. 1,25 pr. kvartal.

10 øre pr. nummer.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr 6

10 februar 1916.

40. aarg.

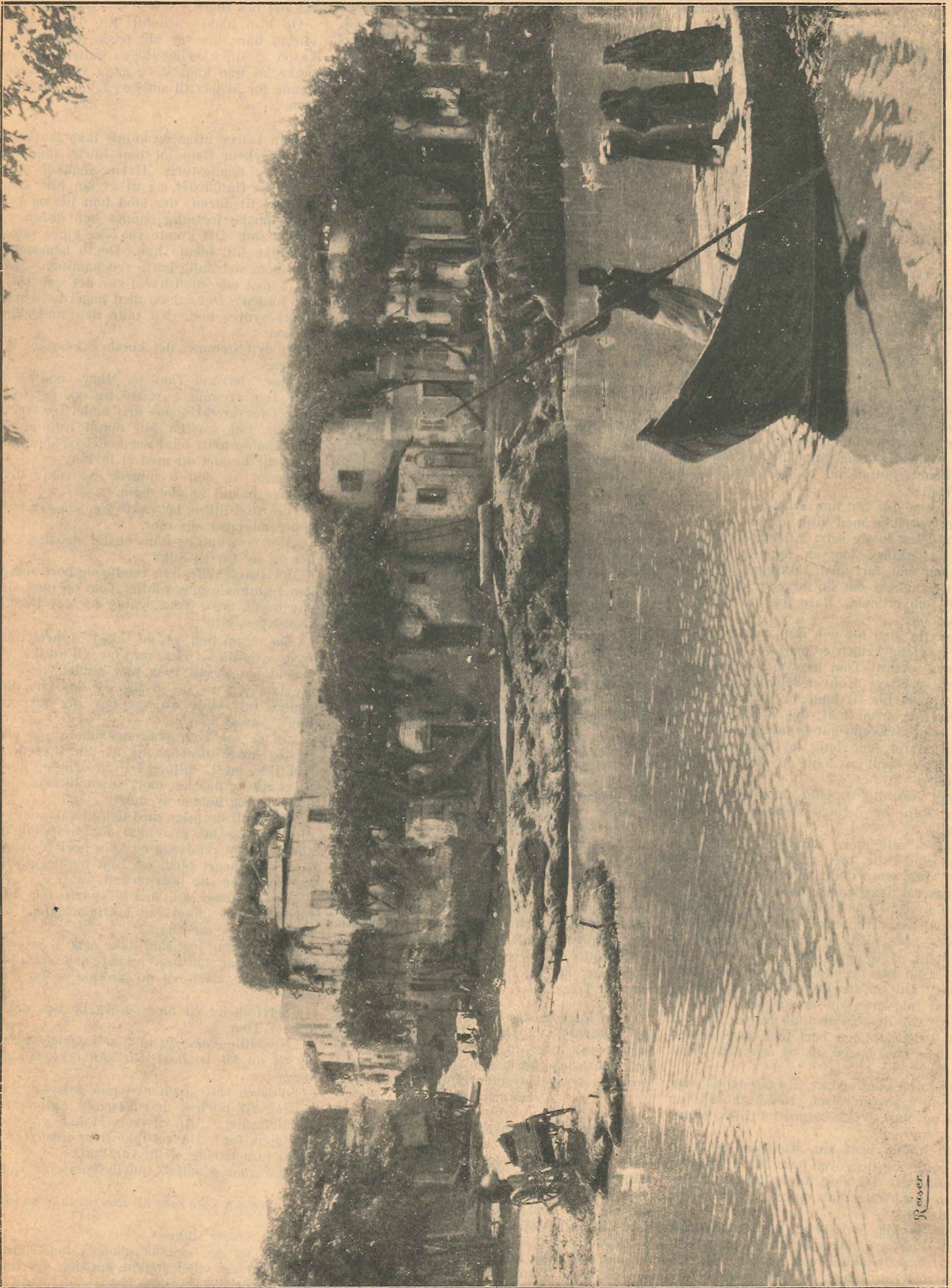

En daddelhøst i palmetoppen. Efter fotografi.

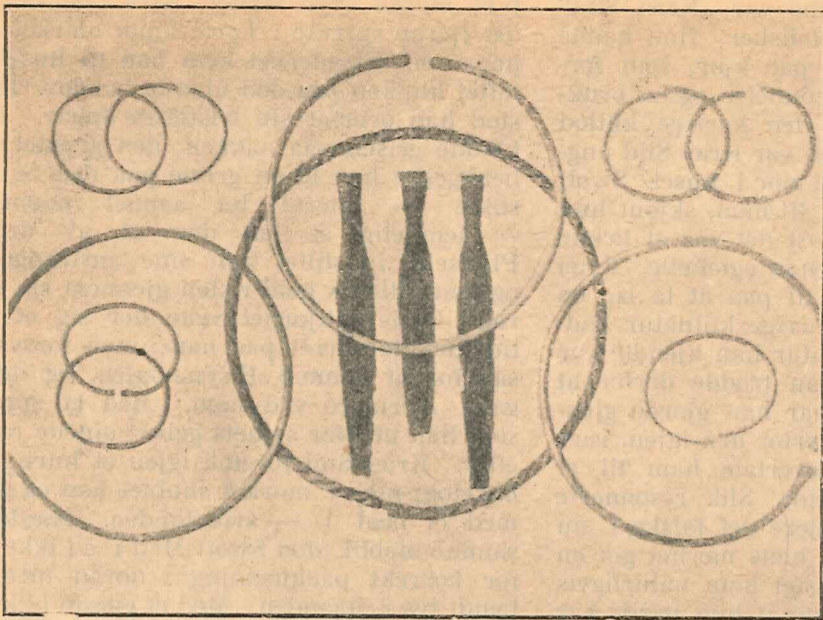

Færgested ved en av Nilkanalerne nær Alexandria. I bakgrunden en karakteristisk araberlandsby. Efter fotografi.

I løpegravene ved Soissons er der nylig gjort nogen meget interessante arkæologiske fund bl. a. av bronzesmykker og jernspyd. Disse fund, som stammer fra det 5. og 4. aarh. f. Kr. — den tid, da gallerne førte sine berømte krige mot Rom — virker som en eiendommelig hilsen fra det krigerske oldtidsfolk til soldaterne fra vor egen tid.

Oltidsfund i løpegravene.

At verdenskrigen for en stor del lammer all fredelig videnskabelig arbeide — derom kan der vel ingen tvil være? Og dog er det en av denne krigs mange overraskelser, at den undertiden gir nye innsatser paa omraader indenfor videnskapen, der intetsomhelst har med strategi at gjøre. En av de grenene av den rene videnskap, der saaledes har draget utbytte av krigen, er arkæologien, og dette er sandelig intet under, naar man tænker paa de tusener av mile av løpegrave, der er gravet i de sidste 5 fjerdingaar. Adskillige oltidsfund maa jo komme for dagen ved en saadan gjennomrotning av vor gamle jord, og hertil kommer endel fund fra de store hedestrækninger, der i de sidste aars tid har været bearbejdet med hakke og spade av mandskap fra fangeleirene.

En tysk officer, som nylig var hjemme i Berlin med orlov, medbragte saaledes endel brudstykker av forskjellig lerting, som øiensynlig stammet fra merovinger-tiden. Han berettet desuten om nogen gravfund, han og hans avdeling hadde gjort, og om, at de hadde fundet spor av en romersk leir, sandsynligvis fra en av Cæsars gallerkrige. — En anden beretning, som kommer fra egnen omkring Arras og Lille, melder om underjordiske utgravninger i den bløte kalksten, sandsynligvis er det søketunneler, gravet for at utvinde flint.

De arkæologiske samlinger i Nassau har faat en meget værdifuld forøkelse fra løpegravene i Soissons-egnen. En ung soldat, som i nogen aar hadde studert arkæologi, fandt ved utgravning av en løpegrav en bronzering og et brudstykke av en hjerneskele; han formodet straks at man her var i nærheten av nogen oltidsgrave, og ved utgravning av sideløpegrave kom der virkelig ogsaa adskillige gravpladser for dagen. De dødes legemer var lagt paa grusforhøininger, omgitt av runde træstammer; de var alle pyntet med bronzesmykker, og inde i gravene var opstillet pent, mørkt pottemakerarbeide. Bare i en enkelt grav blev der fundet vaaben, 3 jernspyd. Disse fund stammer fra den keltiske kulturs glansperiode i det 5. og 4. aarhundre f. Kr., den tid, da gallerne blandt andre under Brennus førte sine berømte krige mot Rom. Det er et meget betydelig, videnskabelig fund, der er gjort her, og det er som en eiendommelig hilsen fra det krigerske oldtidsfolk til soldaterne fra vor tid, som aabenbart i sine urinstinkter ikke er saa vidt forskjellige fra hin tids barbarer, som den kultiverte verden drømte, mens det endnu var fred her.

Ogsaa paa østfronten er der kommet interes-

Mellem Soissons-fundene var ogsaa adskillige gravpladser, hvor de dødes legemer var lagt paa grusforhøininger, omgitt av runde træstammer. Inde i gravene var opstillet pent, mørkt pottemakerarbeide. De fleste av disse meget interessante fund er bragt til samlingerne i Nassau.

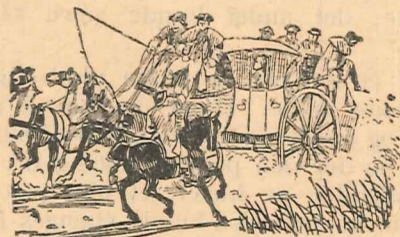
sante ting for dagen. Saaledes er der i nærheten av Mlava utgravet en gravplads fra den romerske keisertid; der er her fundet adskillig pottemakerarbeide, men mest interessant er dog fundet av en mynt med Hadrians billede, for denne viser, at de teutonske stammer paa denne tid, d. v. s. i det andet aarhundre efter Kr., har bredt sig saa langt mot øst som hit.

Det var fundene ute fra løpegravene, der hvor ødelæggelsens haand regjerer, men ogsaa inde i landene, der hvor man til gjengjæld søker at bygge litt op ved at la fangerne opdyrke øde strækninger, ogsaa der gjøres der oltidsfund. I nærheten av Königsberg er der fundet slavisk pottemakerarbeide og en blykrave av den type, som hører hjemme i bronzetiden, men med ornamenten, som man ellers hovedsagelig finder paa gjenstande fra vikingeperioden. — I Minden, hvor den store leir med franske fanger er, har man fundet en række meget store grave fra den forhistoriske tid.

Fortidens landeveisrøvere.

(Ved H. T.)

Man har inddelt menneskene i mange klasser, de som er hammer, og de som er ambolt, de som har held med sig, og de som er skapt til motgang, men Charles Lambs inndeling i to klasser, nemlig de som laaner, og de som laaner ut, er nok saa god, ihvertfald til at karakterisere den rigtig gammeldagse landeveisrø-

Landeveisrøveren stanser en diligence. Efter et gammelt kobberstik.

ver, som nu er en saga bare. Landeveisrøveren hørte til den klasse mennesker som laante sig frem, med andre ord de, der ikke vilde arbeide paa vanlig vis, men som fandt det bedst at brandskatte de veifarende paa egen risiko.

Den rigtige landeveisrøver var utvilsomt en ætling av middelalderens landsknekte, hine forsorne leietropsoldater, som i krigen saa en idræt, og for hvem eventyret var tilværelsens eneste form. Naar vi gjør bekjendtskap — saa-

vidt de historiske overleveringer tillater det — med fortidens landeveisrøvere, ser vi da ogsaa, at det var dristige mænd, folk som vilde ha været et udmerket soldatermateriale, om man kunde ha dæmnet op for den steile uavhengighetstrang, der gjorde dem oprørske mot samfundsvedtægterne og gjorde dem til omflakkere uten andet hjem end landeveien.

Som helhet betragtet var fortidens landeveisrøvere fra Robin Hood til Rob Roy, hin navnkundige skotske røverhøvding, som Walter Scott har udødeliggjort i sin roman av samme navn, et sidestykke til havets fribyttere i Buccaneertiden; de var modige og trodsige som disse, uavhengige, ubændige, mer raa end egentlig brutale samt ikke uten en viss stolthet, en viss høisindethet, som endog kunde gjøre dem til helte for landbefolkningen, hvorpaa Robin Hood er et meget kjendt eksempel.

En landeveisrøver i Newgate fængsel, aar 1774.

gjengjæld ofte ledet øvrigheten paa vildspor, naar den var ute efter „landeveisens ridder“.

Nutildags, da vi kan gjennomstreife hele Europa — i det mindste med undtagelse av visse Balkanstater, hvor røveruæsenet trives endnu — i aapen vogn langs landeveien i de mest vildsomme

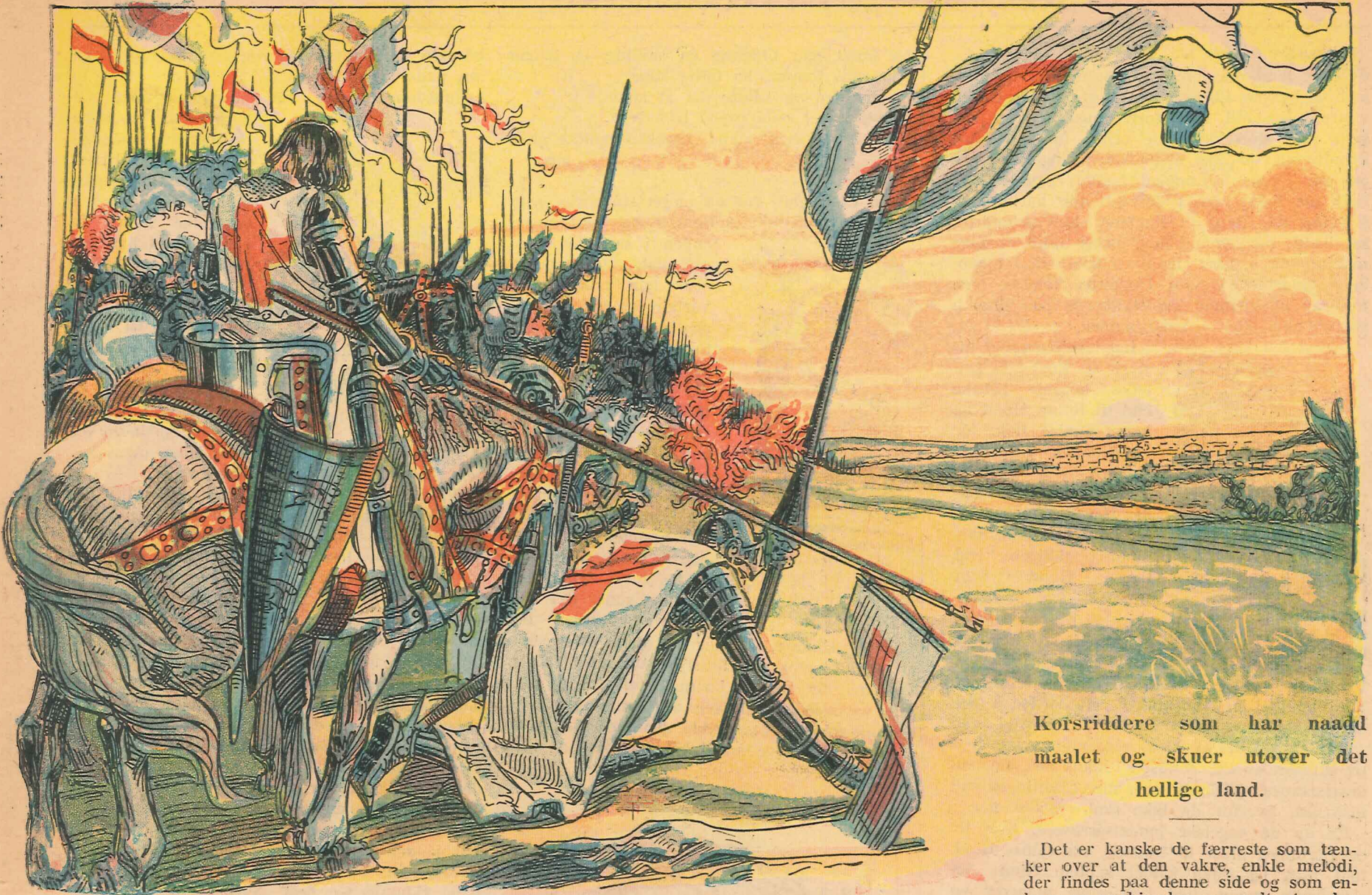
egne uten at frygte overlast, er det underlig at erfare, at folk saa sent som i begyndelsen av det 19. aar-

Kammeraternes skjæbne. Et rettersted for landeveisrøvere. Efter et gammelt kobberstik.

hundre gjorde sit testamente, naar de skulde foreta en reise som fra Kjøbenhavn til Hamburg. For paa den tid huserte landeveisrøveren endnu med kraft — og det ikke bare i de skumle, avsides liggende tragter, men paa de brede alfarveie. Og da rike reisende ikke var saa talrike paa

(Fortsættes paa side 12.)

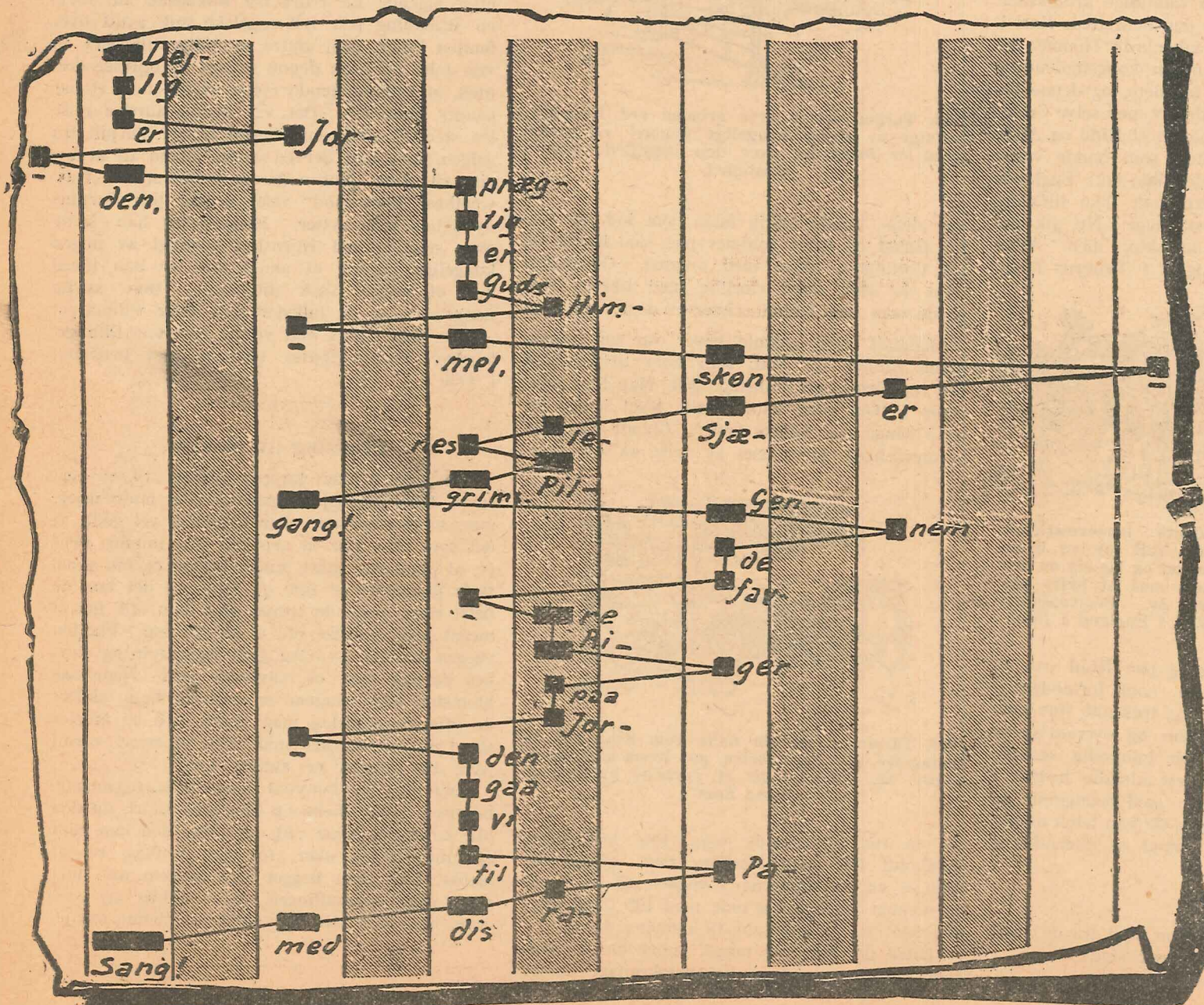

Korsriddere som har naadd maalet og skuer utover det hellige land.

Det er kanske de færreste som tænker over at den vakre, enkle melodi, der findes paa denne side og som enhver av os kjender saa godt uten dog kanske nogensinde at ha gjort os rede for dens tilblivelse, engang for aarhundreder siden i mandssterkt kor lod fra rigtige pilgrimsfarere, som under korstogenes hellige banner i religiøs begeistring drog den lange vei til Palaestinas hellige jordbund og Jerusalems omstridte stad. Men hvor forunderlig det end lyder, menes det dog at være saa.

Den gamle melodi, som tonet utover staaalklædte mænd i riddertidens blomstringsperiode, der saa endelose skarer synke til jorden, der, hvor kanske nu snart igjen krigsfakkelen skal lyse over andre utalte skarers helledød, den lyder endnu, og den naar vort hjerte likesaa umiddelbart som for otte aarhundreder siden.

Vor tid skal først ha lært melodien at kjende ved et lykkelig fund i Westfalen omkring midten av forrige aarhundre, hvor den igjen kom frem for dagens lys blandt andre levninger fra middelalderen. Den skal da meget hurtig ha utbredt sig som yndet folkemelodi.

(Fortsettelse fra side 10.)

de store landeveie, blev røverne dristige og nærmet sig byerne, likesom ulvene gjør i de strenge vintre i Rusland, hvor forretningsfolk ofte passerte med store, kontante beløp, for i den tid kjendte man jo ikke til bankanvisninger, og selv om der f. eks. i England fandtes banker allerede saa tidlig som i det syttende aarhundres slutning, da „Bank of England“ blev grundlagt, saa hadde menigmand ikke megen tillid til disse institutioner, „disse hemmelighetsfulde, nymodens guldsmede“, som bankerne kaldtes, men foretrak at gjemme guldstykkerne paa dragkistens bund eller i inderlommen.

Kaptein Hind, som forsøkte at røve Cromwell paa en engelsk landevei.

hvorfor han efterat være lagt paa steile og hjul, blev utstillet fra adskillige rettersteder i landet til skræk og advarsel for likesindede.

Men en hel del av disse ældgamle røvere, hvis liv skildres av Ch. Johnson i hans bok om landveisrøveren (1742), tilhører mer traditionen end historien, hvorfor de ikke skal omtales her.

En av de engelske landveisrøvere, hvis liv og gjerninger staar til troende, var James Hind, født 1616, og siden kaldet kaptein Hind; „en elskværdig mand med behagelige manerer og en vittig tunge“ sier hans samtidige kronikører. Som en ivrig tilhenger av den henrettede Karl I. besluttet Hind og hans vaabenbror Thomas Allen ikke at ville skaane nogen kongeligfiendtlig reisende som kom iveien for dem, og denne beslutning hadde nær gjort det av med selve Cromwell. Historien beretter nemlig, at Hind og Allen angrep den store usurpator, som hadde været fortapt (og hvilket utseende vilde ikke Englands historie da ha faat?), hvis han ikke tilfældig hadde hat syv mand i sit følge. Nu gik det galt for røverne; Hind undslap, men Allen maatte bøte for sin dristighet i Tyburns fængsel. Hind lot sig dog ikke avskrekke av dette vanheld, men angrep kort efter en anden av Cromwells svorne mænd, Hugh Peters, ved hvilken leilighet 30 guldstykker gik fra parlamentmandens lomme over i Hinds.

Sersjant Bradshan, en anden av Cromwells

mænd, støtte ogsaa en gang paa Hind paa en „mørk aftervei“. Bradshan, som formodentlig indsaa at ha tingene imot sig, trak alle sine penger og værdigjenstande frem og overantvordet dem til kaptein Hind, som høimodig skaante mandens liv. Men den mest kjendte bedrift i Hinds løpebane, der endte med hængning og partering i hans 44. aar, var, da han lettet oberst Harrisons lommer for 70 pund en eftermiddag i Maidenhead tykningen.

Om Hind sang folket:

Han fattigmand gav, hvad han stjal fra de rige; hvad mere kan man om Cæsar sige? Vor engelske helt ei søkte en trone;

men fandt han tilfældig en shilling, en krone i rikmands lomme, en fattig kone han gav den og kaldte det at laane. Ja, hvis i det rette lys vi ham ser:

Hind var en ærlig mand, hverken mindre eller mer.

John Cottington var en meget slu røver, som tjente mer ved sin stiminds-syssel end nogen anden i samtiden. Ingen mistenkte ham, for naar han ikke netop var ute paa rov, gik han paa børsen, snakket om forretninger og blev derfor anset for en heldig spekulant. Cottington reflekterte bare paa kup, smaatterier skydde han. Da han fik nys om, at der var 4000 pund sterling underveis fra London til Gloucester regiment, besluttet han at vaage sit liv for at faa fat i denne betydelige sum. Det var netop da dagen begynte at skumre, at regimentsvognen blev stanset av Cottington ved foten av Wheatley Bakke.

Landveisrøveren Whitney bakbinder en aagerkarl og lar ham ride baklængs ind i en by. Omkring aar 1685.

„Og han var sikkert kommet galt fra et saadant vovestykke,“ skriver en samtidig, „hvis ikke vognens eskorte hadde den indbildning, at røveren hadde tyve mand bak hækken. At han

Dick Turpin sætter over grinden ved Hornsley, forfulgt av nogen kongelige jægere. Grindvogteren er forfærdet over den berygtede jægernes dristighet.

var alene, kunde aldrig falde dem ind, og derfor pisket de tapre soldater paa sine hester og lot Cottington alene med vognen. Cottington ødte de 4000 pund sterling med likesaa stor glæde som han hadde erhvervet dem med fare.

Englands mest galante røver var en franskmand Claude du Vall, som kom til England ved restaurationen omkring 1660. Han blev henrettet i 1669, men hans minde levet længe efter i sange paa folkets læber. Claude du Valls berømmeligste røveri sies at være, da han stan-

Dick Turpin skyter sin fælle Tom King ved en feiltagelse, idet konstabelen, paa hvem han sigter, flytter sig. Billedet gir et ypperlig indtryk av „Sorte Bess“.

set en rik adelsmands vogn, som han visste indeholdt 400 pund sterling, men efterat ha tvunget en av damerne i vognen til at danse en menuet lot han sig nøie med 100 pund sterling som en kompliment til damens dans.

Claude du Vall var meget yndet blandt datidens damer, og mange høiaristokratiske damer

besøkte ham i fængslet og bønfuldt forgjæves om hans løsladelse.

Guld-Landmanden var økenavnet paa William Davis, en anden berømmelig landveisrøver. Han dyrket landbruket saa ihærdig, at ingen faldt paa at mistenke ham. En gang stanset han her- tuginden av Albemarleles vogn ved høilys-

„Sorte Bess“ død. Efter et gammelt kobberstik. Røveren Dick Turpin blev tat i 1739, da hans hest „Sorte Bess“ blev skutt under ham.

40 pund i husleie tok pengene igjen, mens verten spaserte hjem paa landveien.

Whitney, som blev henrettet i Smithfield i 1693, sies at ha været en røver med humoristisk sans. Engang møtte han en aagerkarl, mr. Hull, paa Hounslow heden. Aagerkarlen maatte punge ut med tyve pund sterling trods de ihærdigste forsikringer om at være en fattig stakkar, men i sit raseri ytre han ønsket om engang at maatte se Whitney ride baklængs opover Holborn Hill (den maate, hvorpaa landveisrøverne blev bragt til retterstedet). Røveren blev saa opbragt over aagerkarlens ytring, at han rev denne av hesten, anbragte ham med ansigtet mot hestens hale, bandt hans ben fast til bukjorden og gav tilsidst dyret nogen rap med sin pisk, hvorefter den uheldige rytter holdt sit indtog i Hounslow til beboernes store morskap.

Om Dick Turpin skrev en samtidig en hel bok kaldet Rockwood. Turpins ry skyldtes væsentlig hans utrolige færdighet som rytter samt hans vidunderlige hest „Sorte Bess“. Han skal efter sigende ha redet fra Rochester til York, en strækning paa 190 engelske mil, i litt over femten timer, men andre samtidige tillægger en viss John Nevison denne rekord og oplyser desuten, at vedkommende rytter skiftet hest et par ganger underveis. Det var denne hurtige reise fra sted til sted, som længe frelste Turpin fra galgen, idet han derved sattes istand til at bevise sit alibi. Nogen gamle kobberstik i Ainsworthes „Rockwood“ viser prøver paa Turpins dygtighet som rytter. Etsteds ses han sætte over grinden ved Hornsley, forfulgt av nogen kongelige jægere, et andet sted er han ifærd med at stanse York diligencen. Men særlig fængslende er de billeder som viser vidunderet „Sorte Bess“, hvis død voldte røverens tilfange- tagelse. Turpin fødtes 1706 og blev henrettet i 1739.

Presning av planter.

Den som bruker tørrede planter til at lage smaa dekorationsgjenstande av som lampeskjermmer, vindusskjermmer eller lignende, vet godt, at det som ofte gjør at arbeidet blir mindre pent er, at planterne snart mister farven og blir graa. Hvis planterne er fine og lette, og det bør de helst være, naar de tørres, kan man ofte faa et meget pent resultat ved at stryke dem. Planten lægges mellem 3—4 lag godt trækpapir og strykes derpaa med et halvkoldt jern. Naar saa blomsten eller bladene er omtrent flate, skiftes de ytterste papirlag med nogen nye og aldeles tørre og saa stryker man med et svært varmt jern, til planten er aldeles tør.

Naar man har benyttet denne fremgangsmaate, bør man helst klæbe op blomsten snart, da den blir temmelig skjør ved det. Men den kan godt gjemmes nogen uker, før den brukes, vel at merke, hvis man lægger den mellem nyt, tørt papir efter behandlingen. Mose holder sig især grøn, naar den blir behandlet paa denne maate.

Redigert av

Kristian H. Holtvedt

skaffe resterne av hans egen hær og de serbiske tropper i Montenegro tid til at komme sig undav østerrikerne og bli istand til at forene sig med de i Albanien staaende serbere, mens den gamle konge selv drog til Lyon, hvor dronningen, prins Peter og prinsesserne i forveien var reist hen. I denne by faar ogsaa den montenegrinske regjering sætte som Frankrikes gjester, mens den serbiske regjering har faat den provencalske by Aix til residens. Den franske republik huser saaledes nu tre ulykkelige smaa-staters landflygtige regjeringer, og sammen med sine allierte har den med begeistring gjort det

En fransk feltgudstjeneste i en skog i Elsass. Soldaterne hører messen bli læst under aapen himmel. Under krigen har den franske republik atter indført gudstjenesten i hæren. — Fot. Newsp., London.

En serbisk militærgudstjeneste, hvorunder en biskop velsigner det serbiske flag, før soldaterne marsjerer mot fienden. — Fot. Newsp., London.

Fra Nordsjøen til Ægypten.

Interessen har i den senere tid i stigende grad samlet sig om ententens avspærringspolitikk mot centralmagterne, og da særlig spørsmålet om stramning av den engelske blokade overfor Tyskland. Denne sak berører i høi grad ogsaa de nøytrale stater som Amerika, Holland og de skandinaviske lande og gjør situationen for disse sidste alvorligere og vanskeligere end kanskje noensinde. Til at begynde med var jo den engelske bevogtning særdeles lempelig; men de som har fulgt begivenheternes utvikling paa dette område, vil vite at avspærringsbestrebelsene er blitt sterkere og sterkere, eftersom tiden er gaat — gjennom Nordsjøspærringen og England-Frankrikes svar paa den tyske undervandskrig ifjor. Paa grundlag av dette svar, som i realiteten tilsi det at stoppe al indførsel til og utførsel fra Tyskland, staar England nu i begrep med at erklære regulær blokade, effektivt gjennomført med de midler, de allierte har til raadighet.

Ved siden av de ovennævnte spørsmål er det især situationen paa Balkan og de dermed sammenhengende forhold som fanger interessen. De motstridende meddelelser angaaende fredsforhandlingerne mellom Montenegro og Østerrike har efterhaanden avslørt denne saks kjerne nærmest som en av kong Nikita iverksatt list for at

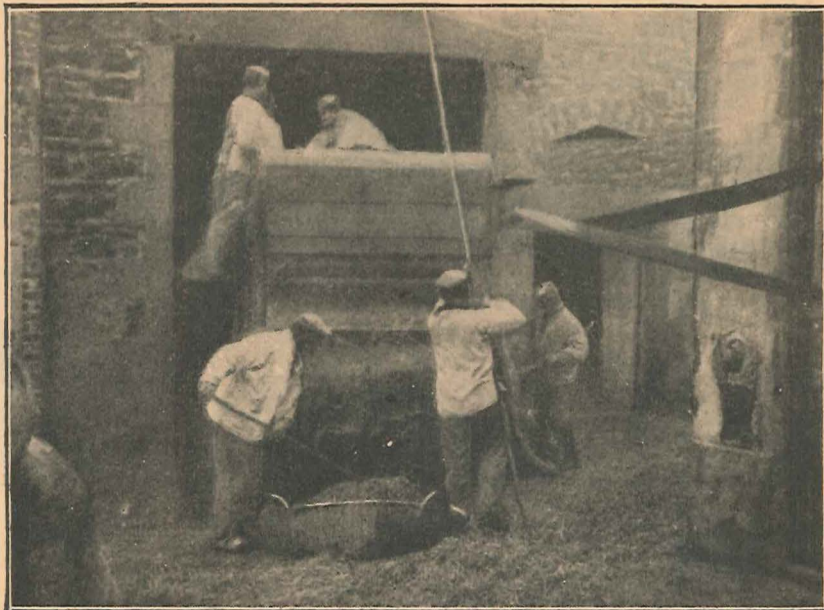

Det næsten splintrede veikors. Det stod mellom to skyttergravslinjer, det blev skutt ned, og tilslutt laa korset paa jorden, istykkerhakket og merket av kuler. Da høiden endelig faldt i franskmændenes hænder, reiste soldaterne igjen korset.

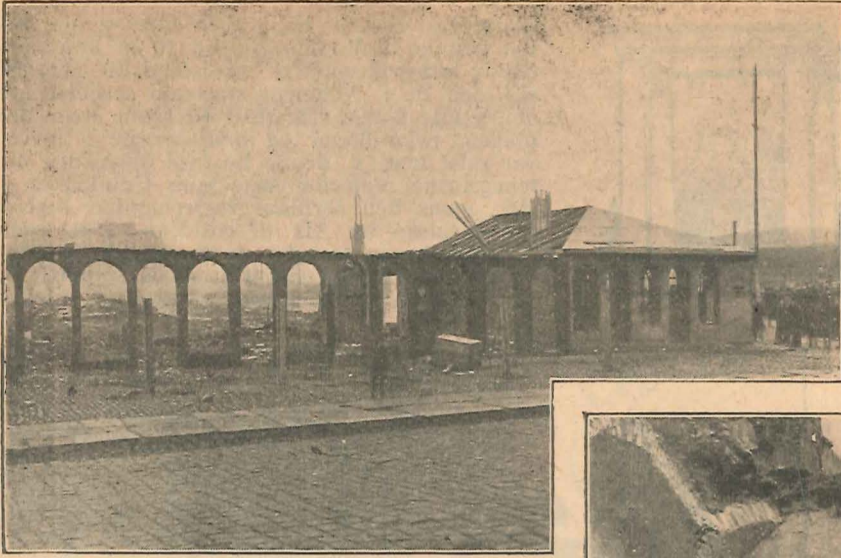
til en hellig plikt at søke dem og de folk de representerer gjenindsatt i deres ved krigen knuste rettigheter. Det var kanhænde en skuffelse for centralmagterne, at end ikke det lille Montenegro fanat det opportunt at underkaste sig deres vilje ved en separat fredsslutning, som vilde gi denne magtgruppe en moralsk seier ved siden av den militære. Nogen forandring i sakernes faktiske gang har dog denne vending ikke foraarsaket. De østerrikske tropper har nemlig nu fullstendig erobret det lille bjergland, avvæbnet de militæravdelinger, de har truffet paa, og tatt fat paa invasjon i Albanien, hvor de montenegrinske, serbiske og italienske tropper befinner sig i en yderst prekær stilling. Vil de undgaa fullstendig ødeleggelse, maa de enten hurtigst mulig trekkes bort fra landet eller forsterkes ganske betydelig fra italiensk side. Etersom det montenegrinsk-albanske felttog nærmer sig sin avslutning, og centralmagterne dermed vil faa en østerriksk hær frigjort, rykker ogsaa tidspunktet for det store angrep paa Saloniki stadig nærmere. Centralmagterne har en hær paa angivelig 320,000 mand parat til dette angrep, som efter forlydende agtedes aapnet i begynnelsen av februar. Da denne artikkel blev skrevet, hadde man saaledes grund til at imøtesee de forestaaende begivenheter paa Balkan med stor spænding. Hvis det skulde lykkes central-

Engelske bondekoner arbeider paa marken. Aftenklokken ringer, og man stanser et øieblik i arbeidet, mens tankerne vel gaar langt avsted til dem som er borte i krigen og i vaabenfabrikkerne.

Tyske krigsfanger arbeider ved et treskeverk i en liten fransk by. Rangerne vil gjerne arbeide, og der er stadig et godt forhold mellom dem og egnens folk. — Fot. Newsp. Ill., London.

Barakkebygning i Bergen efter den store brand. Ovenst. billede er tagt fra den nedre del af torvet, hvor man har utnyttet gjenstaaende murrester ved barakkebygningen.

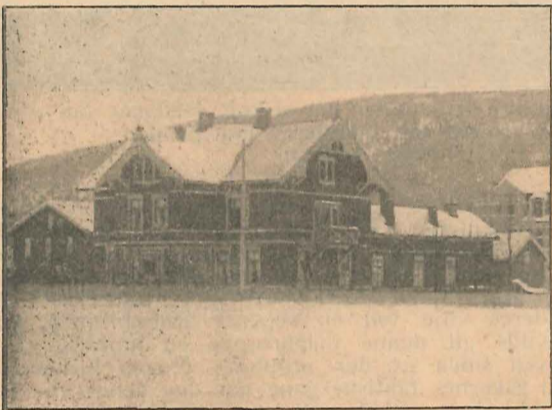
magterne at kunne notere en snarlig og avgjørende seier ved Saloniki, vilde det ægyptiske felttog kanhænde faa en større sandsynlighet for sig, end man i almindelighet har været tilbøielig til at tillægge et saadant.

Efter den store brandkatastrofe i Molde. Foruten torpedojageren „Draug“, som fra Aalesund bragte den uheldige by den første hjælp, kom ogsaa panserskibet „Harald Haarfagre“ til assistance. Orlogsgasterne gik straks ivei med at rydde de brændte tomter, og det gik forholdsvis raskt fra haanden, da jo størstedelen av de brændte bygninger var av træ. Ved hjælp av demoleringsminer sprængte matroserne ned de murrester som skulde fjernes. Paa ovenst. billede ser man folkene beværetes paa aapen gate. — Fot Kirkhorn.

Fra ruinene av Bergens ældste bygning, Audunsgaard ved Smørsalmenningen (se vort forrige nr.), som gik med i branden. Paa ovenstaaende billede ser man nogen av kjælderhvelvingerne i den gamle gaard, hvor man efter branden bl. a. fandt en interessant dørdekoration i renaissancestil. Ilde var det, at denne middelaldersgaard skulde stryke med, selvom det kulturelle tap derved sammenlignelsesvis ikke var saa stort. Fot. Nilsen.

Strømsgodset pleiehjem ved Drammen blev forleden indviet ved en enkel høitidelighet. Hjemmet er indrettet paa kommunens eiendom Rødkog gaard og har en pen beliggenhet. Den vakre, villamæssige bygning indeholder 14 værelser, bad etc. og tilhørte tidligere brukseier Myhre. Pleiehjemmets aarlige drift er anslaaet til 8000 kroner, og dets istandbringelse geraader arbeidskomitéen til megen ære. — Fot. Kopstad.

Den nye folkeskole paa Foss bruk ved Kristiania, i nærheten av Bogstadvandet i Sørkedalen, som nys er tagt i bruk, er opført av eieren statsminister Løvenskiold. Den har en sund og vakker beliggenhet og er en av de pænest skolebygninger i Kristianias omegn. Skolen, som er bestemt for brukets arbeiderbarn og har ca. 60 elever, er i alle henseender velindrettet og utstyrt med moderne materiel etc.

En vinteridrættsøndag av rang blev den sidste søndag i januar, da en række store rend foregik. Fra tre av de mest bemerkelsesverdige hitesættes ovenstaaende billeder. Tilvenstre ser man under Kristiania travklubs vinterkjøring paa Frognerkilen en spændende episode mellem de to norske unghester „Erna“ (2) og „Tarantella“ (1), som tok henholdsvis 1. og 2. præmie i 1000 m. løpet med tid respektive 2 min. 10,4 sek. og 2. 10,6. Billedet tilhøre er hentet fra Norgesmesterskapsløpet paa skøiter i Drammen, hvor Kr. Strøm, Horten, (3) tok mestertitelen i arv efter Oscar Mathisen med Aune, Trondhjem, (4) som nr. 2. Til sammenligning med de forannævnte travertider over 1000 m. nævner vi Strøms og Aunes tider i 1500 m. løpet: 2. 30,3 og 2. 34,7. De var altsaa forholdsvis betydelig raskere tilbens end traverne. Paa ovenstaaende billedsamling svæver Anton Bergendahl (storløperen Lauritz Bergendahls bror) høit over grantopper og mennesker som vinder av kongepokalen ved Nydalsrendet, hvor han altsaa reddet familienavnets ære under den skarpe og spændende konkurrance. — Fot. Skarpmoen.

Med moderne syvmilstøvler paa.

— Autopeden. —

Den gamle eventyrdrom om syvmilstøvlerne holder i vore dage paa at faa virkelighetens skjær over sig. Det er vel igrunden heller ikke for meget sagt, at der er noget av eventyrets vidunderglans over den maskine, der er sjælen i saa at si alle de opfindelser som har git vor tid syvmilstøvler paa, nemlig motoren. Lytter vi rigtig til pulsslaget i vor tids arbeiden og stræben, hører vi næsten stadig en tone av motorens taktfaste slag. Den er som hjertet i maskinalderens sterke, staalsatte legeme. Ut fra dens stempelslag strømmer der kraft til maskinernes mangeartede funktioner. Tænk, om dette

hjerte en dag holdt op at banke, hvor stille vilde det da bli i verden.

Og saa kan vi endda med noksaa stor sikkerhet si, at vi i motorens historie endnu bare staa midt i en utvikling. Efter alle solemerker at dømme, vil den i de kommende tider erobre sig stadig ny virkeplads. Dens anvendelsesmuligheter er saa overmaade rike, at man ikke behøver at være stor spaamand for at si, at den kommende tid i endnu sterkere grad end den nuværende vil komme til at staa i motorens tegn. Patentbureauernes ledere kan tale med herom; dag ut og dag ind strømmer det ind med begjæringer om patenter, hvor motoren i en eller anden form spiller rolle. De fleste av disse patenter er av en saadan art, at det store

ske nyt i sin tanke, den maa snarere betegnes som en lykkelig forbindelse av allerede benyttede opfindelser. „Et amfibium av motorcykel og rulleskøiter“ turde til en viss grad betegne dens natur. Der ligger heri tillike en antydning av, hvad den antagelig vil bli anvendt til; den vil paa engang faa anvendelse i sporten og i det praktiske liv. Autopeden, „dvergen blandt kraftvogner“, er meget solid konstruert. Mellem to lave hjul er der anbragt en platform med plads for 1 menneske. I det forreste hjul er indbygget en 2½ hestekraft motor paa en saadan maate, at alle de arbeidende dele er fullstændig støvbeskyttet. Styresøilen, som kan bøies ned, hvorved hele apparatet, der veier ca. 25 kg., blir let at transportere, er hul, saa den kan tjene som benzinbeholder. Oventil paa styresøilen, ved hvis hjelp man meget let kan dreie autopeden, findes der apparater til at regulere motorens fart; som gjennomsnittlig fart for autopeden regnes ca. 30 km. i timen.

Autopedens oppfinner, en amerikaner mr. Merkle fra Middletown i Ohio, venter sig navnlig, at det nye motorkjøretøi vil komme til at avhjelpe et savn for postbudene — især landpostbudene — og bud i byerne, da det samtidig med at by de fleste av motorcykelens fordele er billigere og lettere at betjene.

Forskjellig.

2 milliarder blyanter om aaret

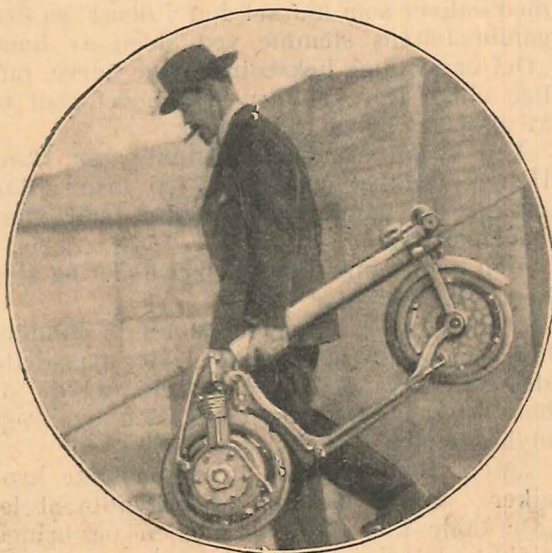
utgjør efter den nyeste statistikk for øieblikket verdensproduksjonen. Til halvdel av disse regner man, at der brukes amerikansk ceder. Alene De forenede Stater fabrikerer aarlig 750 millioner eller mer end 8 blyanter pr. indbygger. Intet under da, at man maa begynde at se sig om efter andre træsarter, og det later da ogsaa til at der findes en række andre brukelige, selv om cederen stadig hævder førstepladsen.

Telefonens seiersgang.

1. januar 1914 fandtes der i Sydamerika 232,816 telefoner, mens alene De forenede Stater hadde 9,542,000.

Keiser Wilhelms bror som oppfinner.

Den tyske keisers bror, prins Heinrich av Preussen, har tat ut patent paa en metode til at rense vindskjermene paa automobiler.

Autopeden i sammenfoldet tilstand. Motoren sitter i forhjulet. Naar apparatet skal brukes, rettes styrestangen op, og man tar plads paa platformen mellom hjulene. Styrestangen er hul og tjener som benzinbeholder.

publikum slet ikke legger merke til opfindelsen; det ser bare, at en utvikling skrider jevnt og stadig frem uten at bemerke de enkeltheter som er de smaa milepæle i fremskrittets historie. Men saa hænder det undertiden, at der indimellem kommer en opfindelse, der tegner sig tydeligere i det daglige liv, som vi selv lever med i. Vi tar meget feil, om ikke den opfindelse, vi her skal omtale, er av denne sidste art.

Autopeden, som den nye form for syvmilstøvler kaldes, er i og for sig ikke noget gan-

Paa fart med de moderne syvmilstøvler.

„Advarer skjæbnens stemme Dem igjen for den slemme blondine? De ser ut som Hans i eventyret, da heksen vilde skyve ham ind i ovnen. Gjør jeg virkelig indtryk av at være en saa skrækindjagende heks?“

De gyldent blinkende øine saa ind i hans, saa lokkende og forførende, saa skøieragtige og fortryllende, at alt blodet strømmet op i hans hode, og han kunde bare med møie samle sine tanker saa meget, at han kunde svare hende i samme tone.

„Ja, frøken, De gjør virkelig et slikt indtryk! Den stakkars Hans føler allerede ilden brænde!“

Hun lo lavt og hendes kinder fik en endnu sterkere farve.

„Aa, da vil vi straks skyve slaaen for ovnsdøren. Jeg skal føre Dem ind i kjøligere og mer beskyttende forhold. La mig forestille Dem for min mor. De kjender hende jo gjennom Kurt Veltins omtale.“

Hun var utvilsomt koket — hun lekte altid med ilden, men forstod paa en nydelig og sikker maate alltid at holde sig indenfor de rette grænser.

Litt nervøs og forlegen fulgte han med hende.

Assessoren hadde ret i sin skildring. Baroness v. Lebanoff var endnu en meget pen dame; man kunde forestille sig, at hun i sin ungdom hadde set akkurat ut som dateren. Hun hadde den samme høie, stolte skikkelse, den samme gjennemsiktig fine hud og det rødlig glinsende haar, bare var hendes i en litt mørkere shattering og øinene var anderledes, ganske anderledes fløielsbrune og dype, dog med et urolig, adspredt, flakkende blik.

Hun var fuldt ut en verdensdame, meget forbindtlig og venlig, konverserte let og flytende.

Samtalen fik et litt fortrolig præg paa grund av bekjendskapet til nevøen, men bevarte allikevel den kjølige tilbakeholdenhet og upersonlighet, der præger den som er mester i de selskabelige former. Der var intet av den særlige imøtekommenhet, som Sesenborg efter assessorens fortælling næsten hadde været ræd for, intet av svigermoderlige hensigter, som han ellers var saa vant til at møte, om end i den fineste og mest skjulte form. Her var alt ulastelig stil og rolig fornemhet.

Karin stod taus, næsten likegyldig, litt avsides fra moren og Hans Henrik. Hendes øine saa med et eiendommelig tomt blik ut over mængden. Hun benyttet ingen leilighet til at blande sig i samtalen, og da Hans Henrik, hemmelig forstemt over hendes likegyldighet, hurtigere tok avsked end det hadde været nødvendig, bøide hun hodet saa fremmed og koldt, at han næsten forekom sig selv som en uberettiget snyltegjest i hendes tankeverden.

Hans buk blev stivere og mer flygtig end det var hans mening.

Da smilte hun og rakte haanden ut mot ham.

„Jeg haaber vi møtes oftere,“ sa hun ganske naturlig og saa klart og rolig paa ham. „Man kan snakke saa behagelig med Dem; De forstaar hvad man mener. „Det tænkte jeg ogsaa nu, da De snakket med mor. Det er jo ganske vist ikke noget kunststykke at konversere mor — hun snakker jo selv saa godt og livlig. Men jeg er meget mer springende og flyvende i min konversation — men De forstaar saa godt at følge med! Eller kanske det er altfor smigrende sagt? Det tør man kanske ikke si til en ung herre?“

Der kom igjen en let spottende trækning om hendes mund, men øinene saa næsten venlig og troskyldig op paa ham. Var det oprindelg naturlighet, eller var det koketeri? Han kunde ikke bedømme det. Hun

opførte sig ialfald anderledes end de kvinder han kjendte — meget mer frit og sikkert, meget mer impulsivt og vilkaarlig og ogsaa meget yndigere og mer interessant — i det mindste efter hans mening. Han syntes hun var bedaarende.

„Hvis De har ret, frk. v. Klingenstur, og jeg virkelig kan følge Deres aandsflugt, saa tør De ogsaa trygt si mig det rent ut; jeg forstaar virkelig hvad De mener og hvorledes De mener det.“

„Tak, det er saa behagelig naar man føler at man blir forstaat; da snakker man meget friere. Har ikke mor bedt Dem besøke os?“

„Nei, min frøken.“

„Aa — mor er ofte litt distrairt, og jeg tror ogsaa at hun er mer formfull end jeg. Kanske hun ikke syntes det er passende. Da har hun vel ogsaa ret. Altsaa — paa gjensyn igjen et eller andet sted derute i verden. Her er den jo ikke saa særlig stor!“

Da konserten i dette øieblik begynte igjen, kunde ikke Hans Henrik fortsætte samtalen, men maatte nøie sig med endnu et avskedsbuk og et venlig nik fra den unge dame. Han følte sig utilfreds og ærgerlig. Den maate, hvorpaa Karin nu tilsidst hadde behandlet ham, hadde været absolut elskværdig fortrolig og næsten imøtekommende.

Fotografiske smaastudier:
Paa vei til skøitebanen.

Hvis det hadde været hvilken som helst anden dame, vilde han absolut ha syntes det, men hos denne var det som om hun ved denne utvungne imøtekommenhet netop hadde reist en adskillende mur mellom dem, en mur, over hvilken hun kjølig og likegyldig tiltalte ham med en slags kammeratskap, der la sig som meldug paa blomstrende vaarplanter.

Og moren? Korrekt, meget korrekt — men egentlig hadde hun været avvisende. Enhver anden mor vilde ha kommet ham meget vennligere imøte.

Han var meget trist og ærgerlig, og maatte dog indrømme, at han slet ikke hadde nogen grund til slike følelser. Hvad vilde han egentlig? Hvis fru v. Lebanoff hadde opført sig anderledes, saa vilde den mistanke assessor Mindger hadde vækket i ham jo bare ha faat næring, og det samme vilde ha været tilfældet, hvis Karin hadde vist ham mer velvillig imøtekommenhet.

Velvillig — ja, det var netop dette kjedelige, nøkterne ord som ærgret ham. De hadde jo begge vist ham velvilje — det samme som man viser tiggøren paa veien og pudlen paa gaten — et ynkelig, intetsigende ord! Han skulde nok vogte sig for at krydse de to velvillige damers vei!

Men hans vrede la sig snart, og Hans Henrik undret sig selv over, at han nogensinde hadde været sint. Ved denne selvkritik fik han en ubehagelig følelse. Han forekom sig selv næsten sykkelig ophidset. Hans sunde fornuft maatte jo ha tat skade. Han kjendte jo slet ikke denne pike; hendes spøkende, lette konversation, der som tindrende gnister hadde sprutet henover ham, kunde dog ikke for alvor ha lændt hans hjerte ibrand — og andet kjendte han jo slet ikke til hende eller hendes karakter. Eller var det bare hendes blonde skjønhed som hadde bedaaret ham og forvirret hans sanser? Var det en slegtssvakhet hos familien Sesenborg at de maatte og skulde knytte sin lykke i et blondt kvindehaars gyldne traader? Skulde han være fordømt til at binde sig til en ydre ting og til og med til noget som vilde bringe ham ulykke?

Hans Henrik kunde ikke bringe klarhet og ro i sine tanker eller sindsstemning. Uten riktig at ville tilstaa det følte han sig ogsaa legemlig uvel; der laa en underlig tyngde over hans lemmer.

Hans tristhet blev større, da det ikke lyktes ham at faa se Karin igjen saa snart som han hemmelig hadde ønsket og haabet. Han vilde alvorlig granske den interesse hun hadde vækket hos ham, for derved at komme til klarhet over sine følelser og gjenvinde sin sindslukevegt; men for at kunne det maatte han komme oftere sammen med hende, og det var øiensynlig vanskelig for ham at opnaa det. Midt i denne usikkerhet og oprevne sindstilstand fik han etterretning om sin oldemors død.

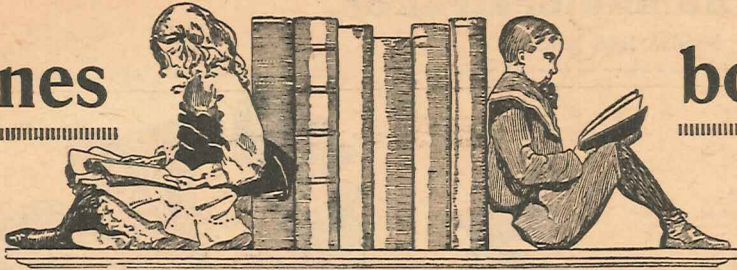
Skjønt Hans Henrik hadde ventet denne etterretning i maanedsviis, saa kom den dog helt overraskende og uventet over ham.

Arvingen til Sesenborg reiste øieblikkelig til sørgehuset.

Det var en ganske anden reise og en ganske anden ankomst ivaares, da Hans Henrik hadde besøkt sin oldemor. Høststormen rev nu de sidste gule og røde blade av trærne og regnet strømmet ned. Frysende gik Hans Henrik fra toget og bort til den ventende vogn. En ung, fremmed tjener hadde tat imot ham og han hadde med dæmpet stemme meddelt, at Johan bad hr. baronen meget undskyldte at han ikke selv møtte op paa stationen; men sorgen hadde angrepet ham saa meget, at han ikke var istand til at oppfylde sine pligter.

(Fortsættes.)

Barnenes

bok

Kjæmpen Hungersnød.

Et gammelt sagn.
(Sluttet.)

Da oxen var stekt nok, gav kjæmpen sin gjest nogen smaa stykker og begyndte saa selv at spise.

Det var et frygtelig syn! Han tok hele oxen i sine hænder og bet av den; han tok bare et par mundfuld, saa var hele den kjæmpemæssige stek forsvundet.

Saa kom turen til vinen. Hvert anker var en stor slurk, men heller ikke mer; Joka blev mer og mer forfærdet ved at se paa ham.

Kjæmpen lot til at more sig over hans skræk og lo høit.

„Du undrer dig nok over den hurtige maate, hvorpaa jeg spiser,“ sa han, „men det er ikke saa underlig, for jeg er kjæmpen Hungersnød; der skal meget til for at faa mig mæt! Jeg gaar fra land til land, og hvor jeg kommer blir der nød og elendighet, for jeg behøver saa meget til mig selv, at jeg kan ikke la en smule bli tilovers til de mennesker, hvis land jeg gjester. Jeg kan ikke bli længe paa hvert sted, et lands lille forraad forslaar saa litet, og jeg er nødt til at bryte op, saasnart det er utspist, hvis jeg ikke selv skal dø av sult. Nu er jeg havnet her i dit land, og jeg vil bli her en stund til, indtil kosten blir mig altfor skral.“

Joka skalv av skræk.

Kjæmpen vedblev at le og sa tilsidst:

„Du har moret mig og din vin var god, du kan be mig om hvad som helst; jeg likte godt at du frivillig tilbød mig vinen, derfor kan du komme med et ønske; men husk paa at jeg ikke kan gi dig penger, jeg eier intet andet end min sult, som aldrig forlater mig, men kan jeg paa anden maate være dig til nytte, saa si bare fra.“

Da kastet Joka sig paa knæ for ham og bad: „Aa, store, mægtige kjæmpe Hungersnød, naar jeg tør be om en naade, saa ber og bønfaller jeg dig om at forlate dette stakkars land, aller helst allerede idag, for hvis du blir her bare en uke til, saa gaar alt sørgelig tilgrunde!“

Kjæmpen saa ikke videre fornøiet ut.

„Hm,“ sa han, „din bøn kommer mig egentlig litt ubeleilig; jeg kunde ha holdt ut her en stund til, landet er ikke helt utspist! Men jeg har git mit ord, og det maa jeg holde. Jeg skal

forlate dit land, men et skal du vite, snakker du til et eneste menneske om at du har set mig, saa vender jeg straks tilbake, og da skal det gaa dig og dine ilde. Husk paa det!“

Joka lovet at tie og kjæmpen vedblev:

„Hemmelig kommer jeg til landene og hemmelig forlater jeg dem. Ingen maa vite noget om mit komme, for de maa ikke faa tid til at ruste sig mot mig. Nu kan det godt vare hundre aar, før jeg igjen gjester denne egn, omtrent saa lang tid tar det for mig at foreta min vandring rundt jorden — men saa begynner jeg her igjen.“

Han reiste sig i hele sin vældige størrelse og forlot med hurtige skridt det sted hvor han hadde leiret sig. Joka hørte hvorledes han knækket de trær som stod iveien for ham, og i et nu var den mægtige skikkelse forsvundet for vingaardsmandens øine.

Glad gik Joka hjemover, det var som en tung byrde var blit tat fra hans skuldre og al frygt for fremtiden var forsvundet.

Hans kone kunde slet ikke begripe hvorfor han var saa glad, da han hverken bragte med sig hjem penger eller vin; men han fortalte intet om hvad der var hendt ham; han visste jo at der var blit ham en naade tildel som ikke kunde opveies med penger.

Og virkelig blev forholdene bedre fra dag til dag; bønderne blev igjen glade og velstaaende, og hans egen vingaard bragte ham mer ind end nogensinde.

Med kjæmpen Hungersnød var al elendighet forsvundet fra landet.

Og saa visste endda Jokka, at det vilde vare henimot hundre aar før han kunde komme tilbake for at lægge landet øde.

Og hundre aar er en lang, lang tid!

Djævlestenene.

Et folkesagn.

Langt ute i den mørke skog, der hvor de store stener ligger, stod for lange tider siden en liten lav hytte. I den bodde et par folk som ernærte sig ved at lage træsko.

De unge folk tjente ved sit ihærdige arbejde neppe salt til brødet, men de var trods det tilfredse og glade, for de hadde i sit fattige hus en stor skat, en deilig gammel bibel. I

den læste de hver aften, snart læste manden høit, snart konen, og de glædet sig over de vakre fortællinger, de trøstende forjættelser og de lærerike formaninger. De følte slet ikke længsel efter, at komme ut av den ensomme skog.

En aften da de fattige folk, som dog var saa rike, skulde til at lægge sig, banket det paa døren og en høi mand i jægerdragt kom ind og bad om husly for natten. Han hadde forvildet sig, sa han. Folkene tok venlig imot ham, beredte et natteleie for ham og vilde tilby ham endel av deres tarvelige kost. Jægeren takket, han hadde selv mat med sig og han tilbød sin vert og vertinde at spise med sig. Der var baade hvitt brød, stek og vin, og de fattige folk syntes aldrig at ha faat saa god mat. Og mens de spiste, fortalte den fremmede om livet ute i den store verden og skildret alt saa tilløkkende, at de fattige mennesker for første gang rigtig følte at de var fattige.

Endelig la de sig alle tre. De fattige drømte om al den herlighet ute i verden som den fremmede hadde fortalt om; men den fremmede selv kunde ikke faa sove, han laa og saa haanlig over paa de sovende, som om han hadde gjettet deres tanker, og frydet sig over sit verk.

Saa skjelte han sky over til den gamle bibel og mumlet: „Ja, var ikke du, saa hadde jeg let spil.“

Næste morgen ropte han paa sin vert og bad ham vise sig paa ret vei; han skyndte saa paa, at den fattige mand for første gang glemte at be sin morgenbøn.

Faa skridt fra hytten laa en aapen plads, her stanset den fremmede og fortalte, at her skulde hans jagtslot ligge; han hadde nemlig kjøpt hele skogen av landets konge, for han var likesaa rik, ja kanskje endnu rikere end kongen selv.

„Hør, mine jægere roper paa mig,“ tilføiet han, og inde fra skogen kom en rikt klædt skare jægere ridende henimot den fremmede. De hadde med sig en ravn sort hest, den fremmede svang sig op paa den, hilste venlig til sin vert og forsvandt med sit følge.

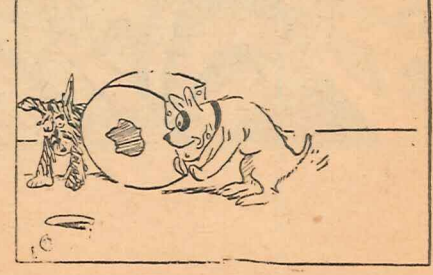
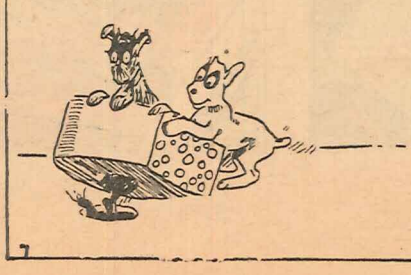
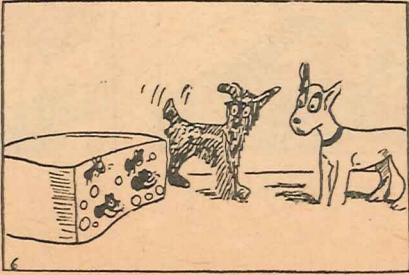
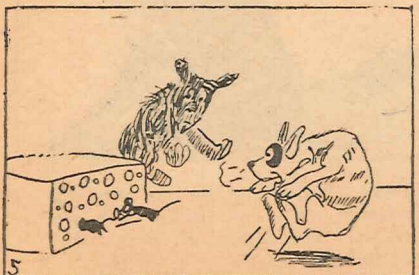
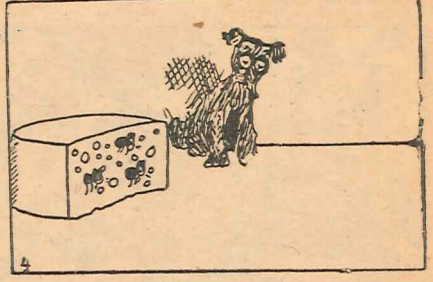
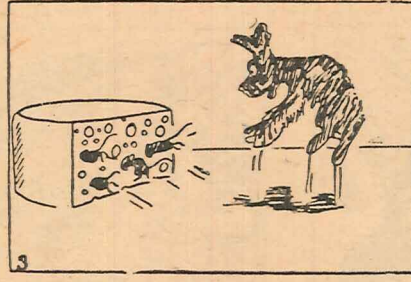
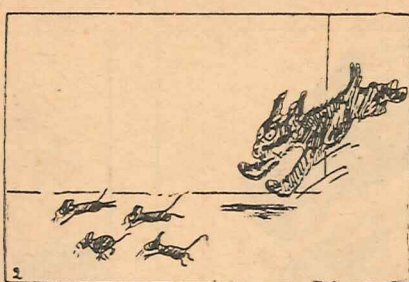
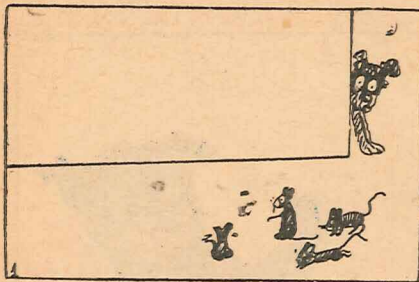
Nu blev der liv i skogen, der blev bygget det deiligste slot og anlagt den peneste have om det, og det gik saa fort, at det næsten var som om slottet vokste op av jorden. De fattige folk hadde aldrig drømt om at der kunde findes noget saa vakkert i verden som slottet, haven og det gyldne gitter som indhegnet den.

Da slottet saa var færdig drog slotsherren med sit følge ind i det, og nu hersket der det muntreste liv i det.

Men i den fattige hytte saa det sørgelig ut. Der var al tilfredshet jaget paa flugt. De fattige læste nok endnu i sin bibel, men de syntes ikke længer historierne var saa pene, og de syntes at formaningerne lød saa kolde og strenge. Bare om himlen læste de gjerne, og de tænkte sig at deroppe maatte det se ut som i det vakre slot.

(Sluttet.)

En historie uten ord om fire mus, to hunde og en ost.

Onkel tegner og fortæller. Buster Browns skøierstreker.

Mary og hendes lille lam.

1. Busters tante: „Du vil komme til at ta dig ut paa barnemaskeraden som „lille Mary“, Buster.“
Buster: „Det haaber jeg ogsaa, tante Hanne.“
Tiger: „Bare jeg skulde med Buster paa maskerade!“

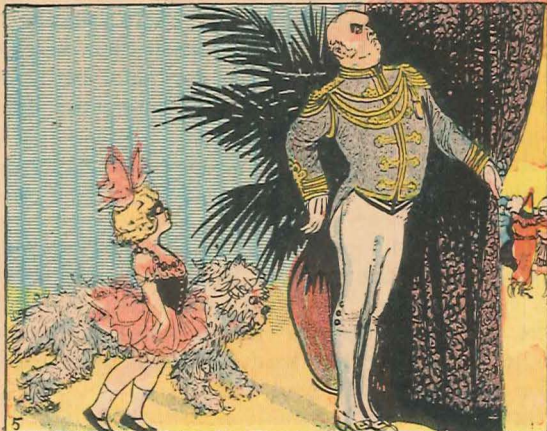
2. Buster: „Jeg faar en god idé; hvis du kan si „Bæh“ kan du gaa med som „Marys lille lam!““
Tiger: „Bæh—bæh—bæh—“

3. Mariane: „Hvor pen du er, Buster, der er ikke et menneske som vil kunne kjen-
de dig.“
Buster: „Staa stille, Tiger, nu helder jeg flytende lim over dig, saa kan du tro du blir nydelig —“

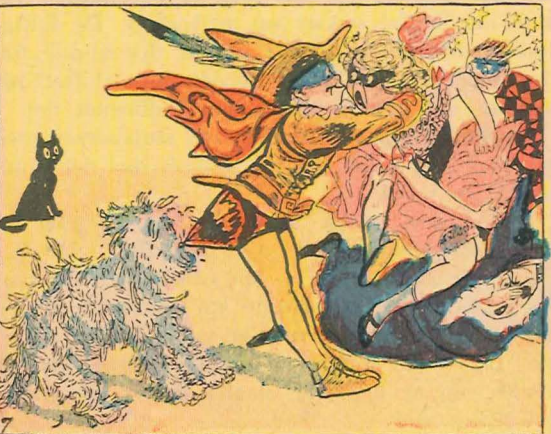
4. fin og snehvit; bræk nu, „Marys lille lam!““
Tiger: „Bæh—bæh—“

5. Tjeneren (melder): „Mary og hendes lille lam!““
Buster (sagte): „Si „Bæh“, Tiger!“
Tiger: „Bæh—bæh—“

6. Guttene: „Stop litt, Mary, du er saa pen, at du skal ha et kys!“
Buster: „Dumme gutter, jeg er slet ingen pike, og jeg kan ikke fordra at man kysser mig!“

7. Guttene: „Kanske du liker bedre at vi banker dig?““
Katten: „Det er et underlig lam! Det har fjær, og saa bærer det sig slet ikke ad som et lam!“

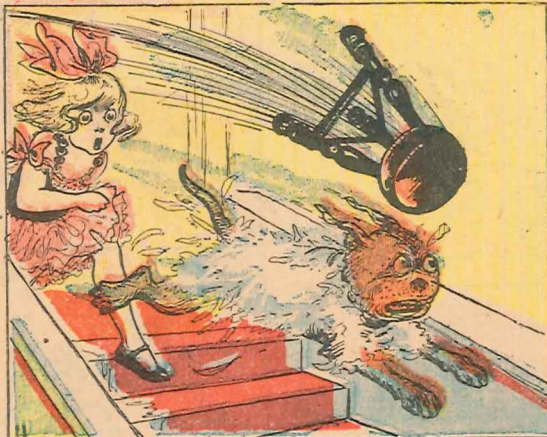
8. Tiger: „Den katten ser saa rart paa mig —“
Katten: „Det er sikkert ikke noget lam —“

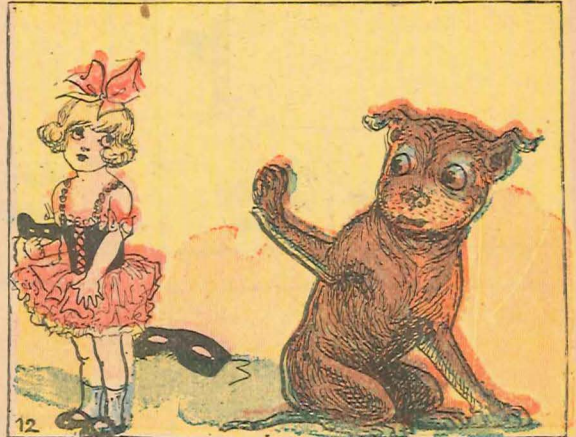
9. ————

10. ————

11. Buster: „Vent, Tiger, jeg vil ogsaa hjem —“

12. Buster: „Gutter er da en trygtelig race; hvem skulde tro at de kunde være saa raa! Og det var da saadan en pen rolle: „Mary og hendes lille lam!““

HVAD DER INTERESSERER DAMERNE.

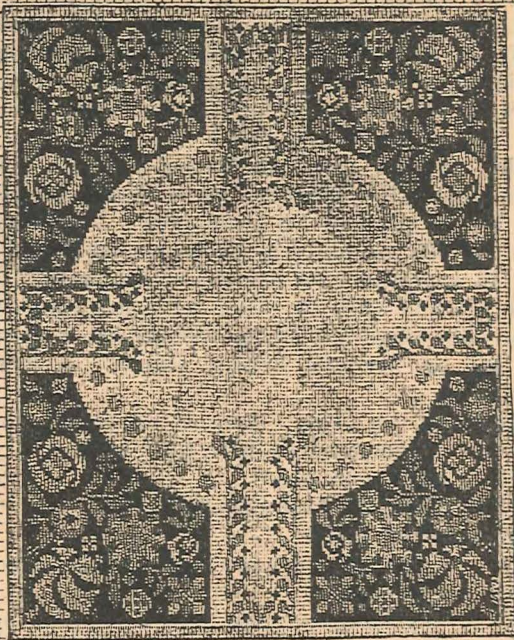
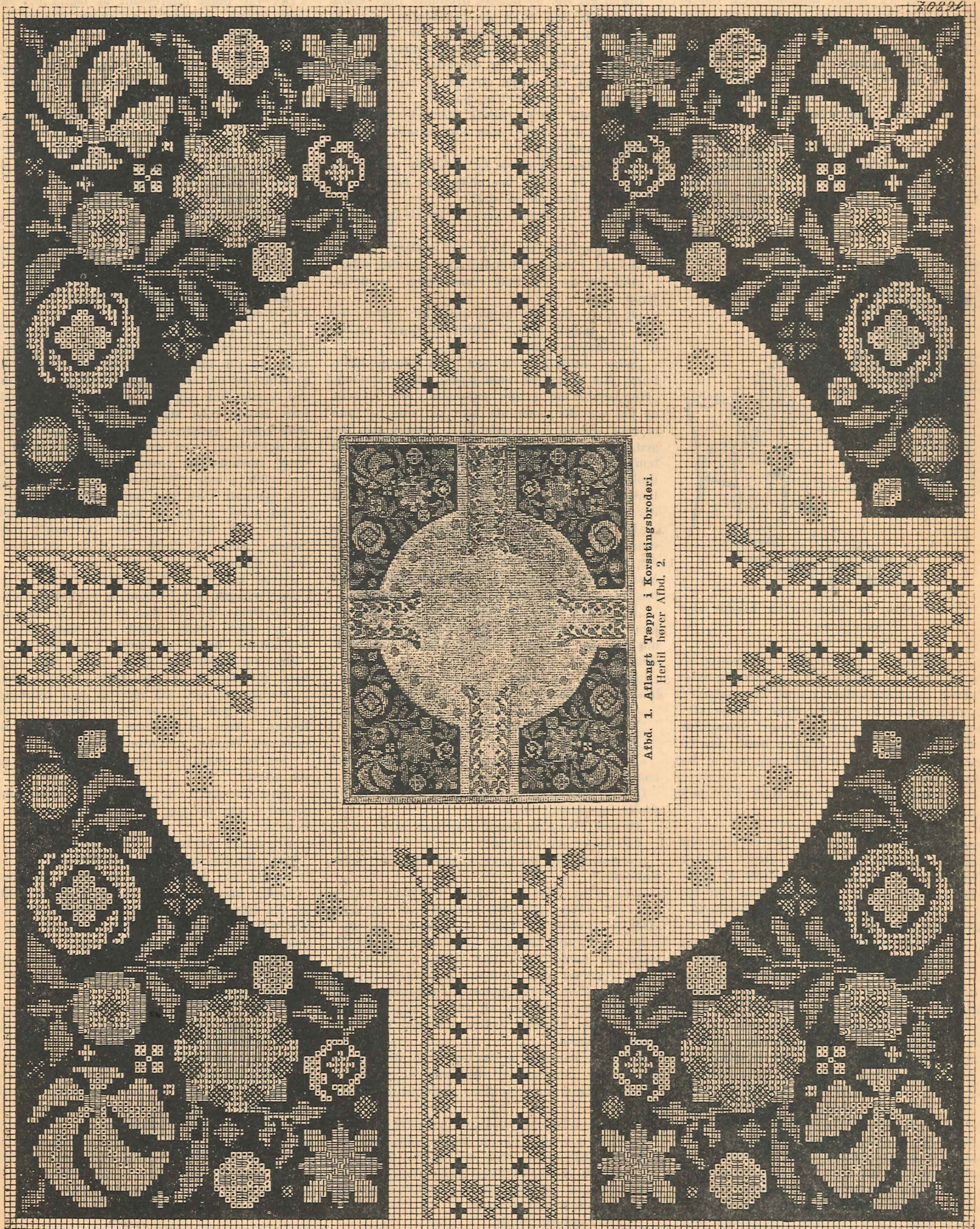
Avlangt teppe med korsstingsbroderi.
(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Dette eiendommelige, meget vakre teppe i korsstingsbroderi er 73 cm. langt og 58 cm. bredt. Det syes paa graat aidastof, der er saa grovt at 3 sting fylder 1 cm., og som brodermateriale an-

vender man glansfuldt, bløtt brodergarn i de kulører som er angit ved tegnforklaringen til bill. 2. For hver type eller tegn paa mønsteret syes 1 sting, og man lar en 1 cm. bred kant av stoffet staa utenom. Forovrig brettes stoffet i en smal fald.

Hvis man vil ha teppet større, vælger man

enten endnu grovere java- eller kongresstof, eller man lar en større stoffkant staa utenom broderiet. Man kan ogsaa brodere paa uldjava med nordisk uldgarn, og stingene blir da noget større end paa aidastoffet.
Bill. 2. Typemønster til korsstingsbroderiet til teppet bill. 1.

Afbd. 1. Af langt Tæppe i Korsstingsbroderi.
Hertil hører Afbd. 2.

Afbd. 2. Typemønster til Korsstingsbroderiet til Tæppet Afbd. 1.

Forkl. af Tegnene: ■ mørk graablaa, ☒ rød, ⊕ graagrøn, ▲ blaagrøn, || lys lila, ▬ lyseblaa, ⊖ graa, ⊙ guldgul.

Hvorledes man bygger sig en villa — til dukker.

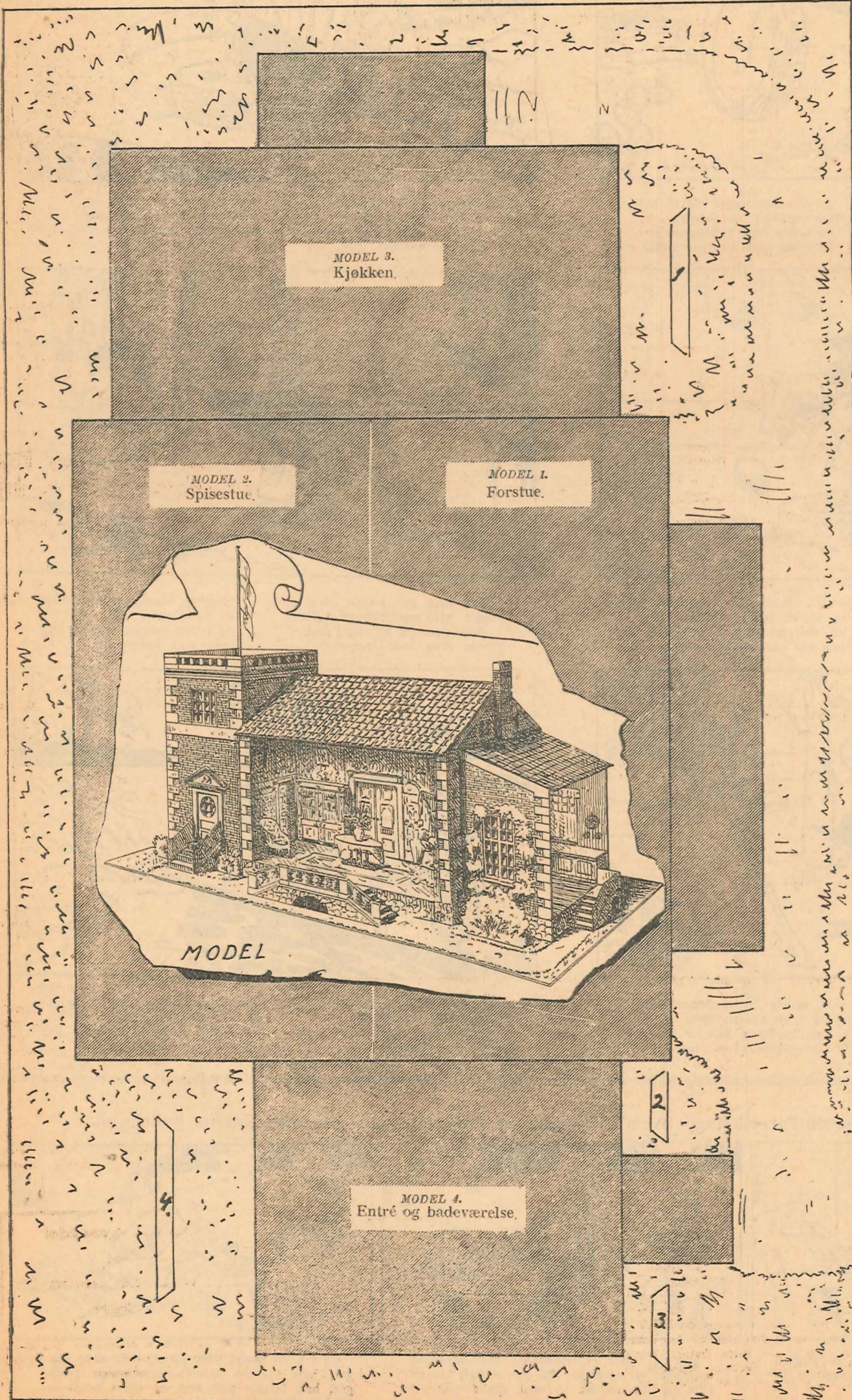
Først maa man købe sig en grund, pent og frit beliggende, og der maa man anlægge have. Grunden med have findes paa denne side, den skal bare klæbes paa pap. Og saa begynder man at bygge. Denne villa bestaar av en pen, stor dagligstue med dobbeltløpet trappenedgang til haven, lys og rummelig

spisestue (med fløidører ind til dagligstuen) og et nydelig kjøkken, likeledes med nedgang til haven. I en særlig taarnbygning findes i første etage en pen entré og i anden etage et nydelig badeværelse.

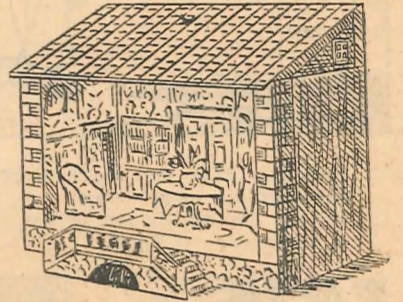
Det eiendommelige ved denne villa er, at den blir bygget i fire forskjellige dele, der

paa en maate hver for sig danner et avsluttet hele, men naar de stilles sammen, som angit paa grundplanen former de sig som den nydeligste, mest hyggelige villa.

I dette nummer følger paa side 32 dagligstuen. Fløidørene i bakgrunden fører ind til spisestuen, og de skal være til at aapne.

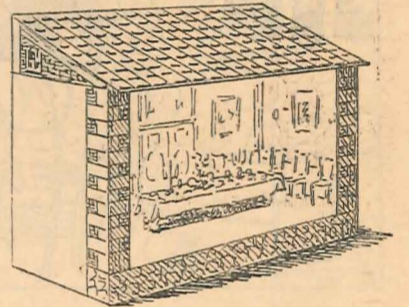

Villaen bestaar av:

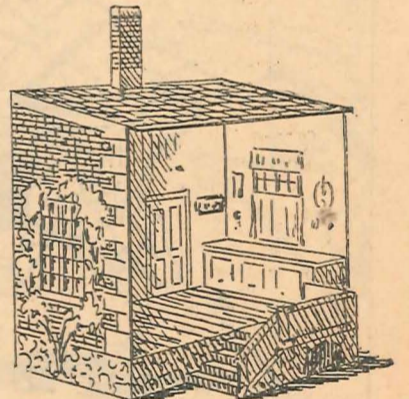
MODEL 1.

Dagligstue,

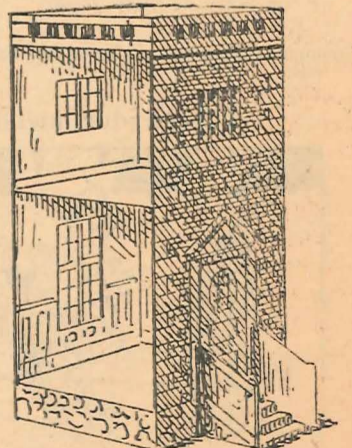
MODEL 2.

spisestue,

MODEL 3.

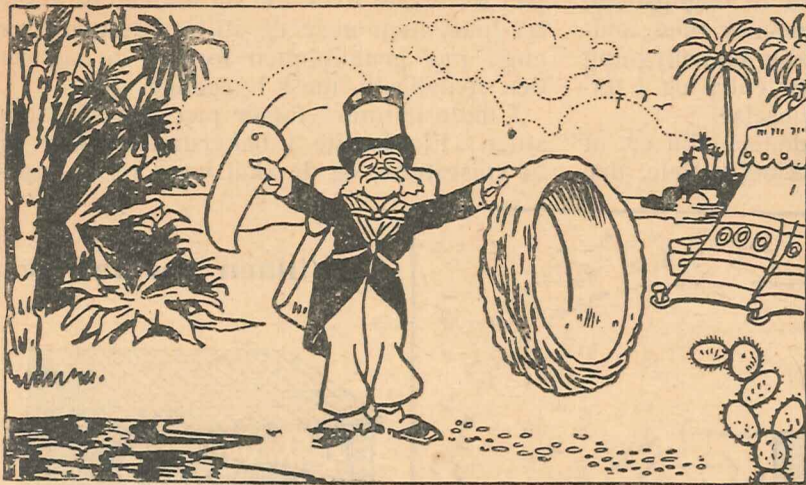
kjøkken,

MODEL 4.

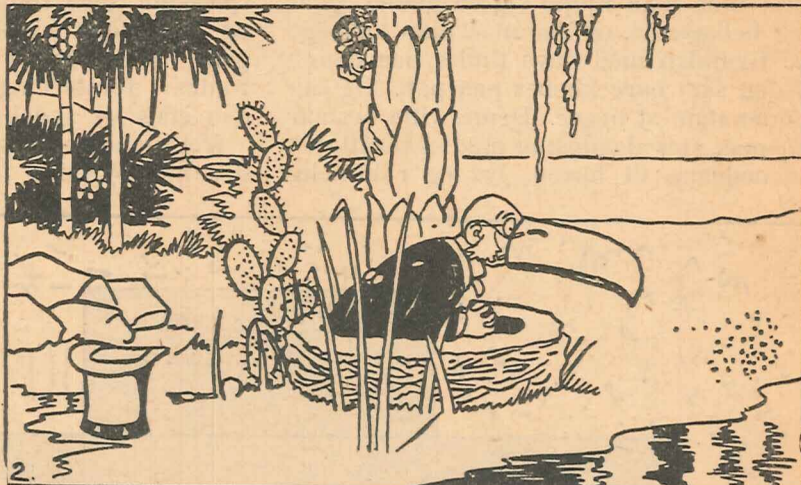
entré og badeværelse.

Da professoren vilde fange fuglen Rock.

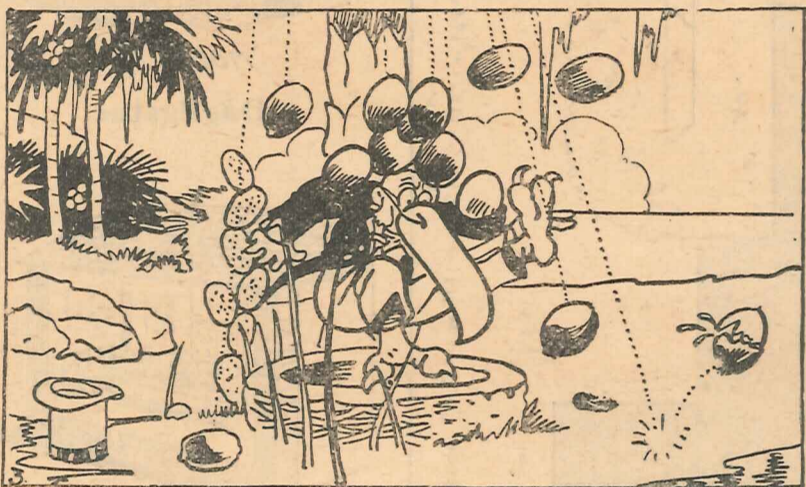
1. Professor Rahr om fuglen Rock har hørt saa mange gange. Nu har han sat sig for, at han et eksemplar vil fange.

Av pap han lager sig et net og fugleklør saa brede, de sidste han i lommen har, men her man ser hans rede.

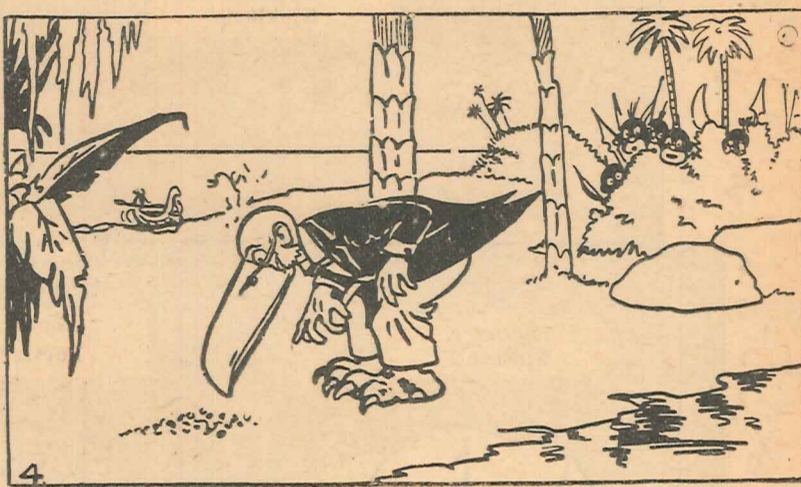
2. Nu sitter jeg og later, som jeg er dens lille mage, naar saa den kommer til mig hen, jeg kan den sagtens tage.

Men aperne de klatrer op med hænder og med føtter, til palmens top, hvor der er fuldt av store kokosnotter.

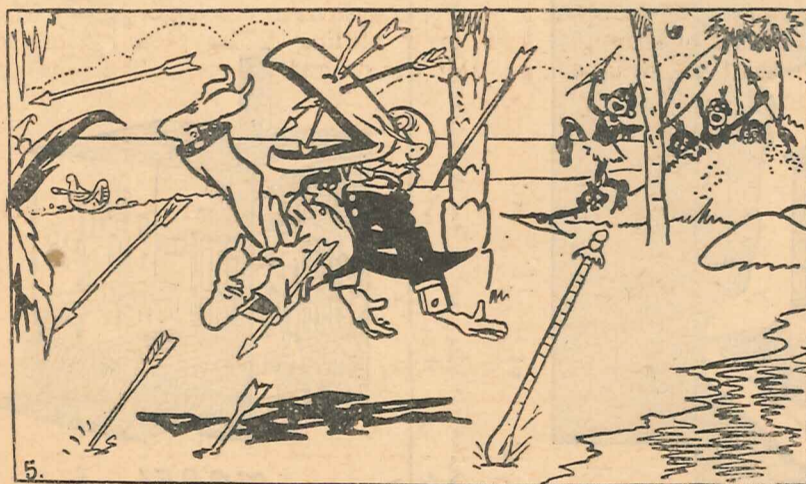
3. Se, nu skal du, du lille fugl med dine klør saa brede, faa noget, du kan ruge ut dernede i dit rede!

„Au!“ skriker høit professor Rahr og ut av redet svinger sig med en saadan hurtighet, som om han ha d d e vinger.

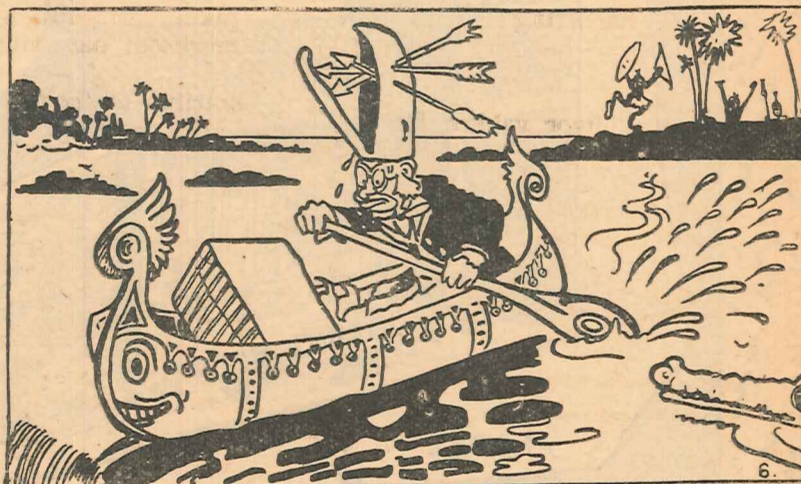
4. Han strør paa jorden noget korn, som han med nebbet nipper: „Nu ligner jeg en rigtig fugl, som efter føde tripper.“

Imellem slanke palmer frem de vilde listige ile og sigter paa den sjeldne fugl med sine lange pile.

5. De rammer godt, som her man ser, professor Rahr knapt sanse og samle kan, imens med hyl og skrik de vilde danse.

Ja, aldrig før professor Rahr var i en saadan fare, men heldigvis han er en mand, som sakerne kan klare.

6. Han flygter i sin kano til et andet sted paa kloden, og mens blandt krokodiller han pagaier over floden,

han lover høit og dyrt sig selv, at han vil aldrig mere for fuglen Rock og for dens liv og færd sig interessere.

Hvad der hændte Morten-Faromkring, Svend Visergut og Snipsnapsnute paa mor Karens hvilebænk.

„Ingen penger, intet sukkertøj,“ sa Morten Faromkring til Svend Visergut, og smeldte loket i paa sin flytbare butik.

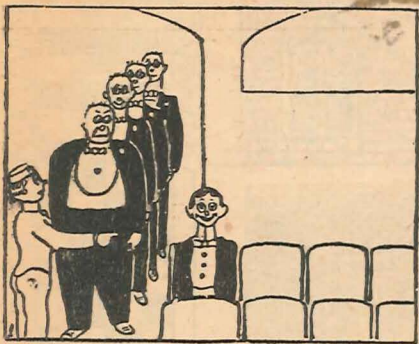

Men nu vilde skjæbnen, at Snipsnapsnutes halespids var imellem; den gav et hyl, tok pusten og for avsted — med sukkertøikurven paa slæp.

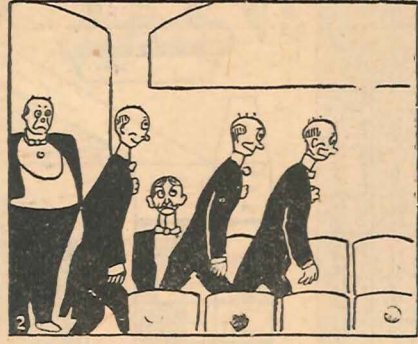

Og det lot Svend Visergut sig ikke si to ganger, han kjendte Morten-Faromkrings podagra, han brukte sine ben, og snart fandt en lækker sulten mave sin trøst.

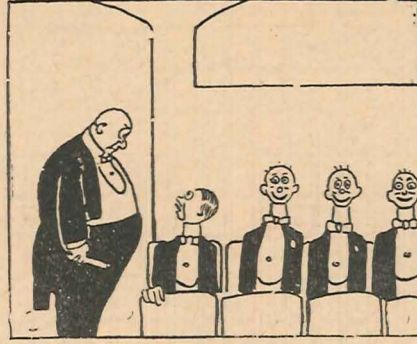
Den ytterste stol i et teater er ikke altid saa morsom.

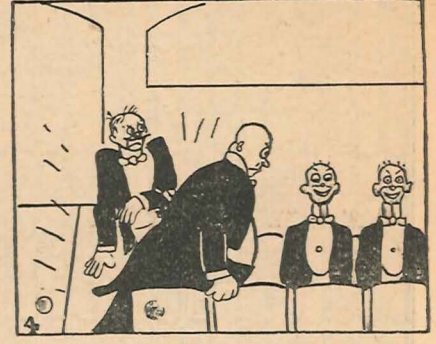
„Det er paa denne rad, mine herrer!“

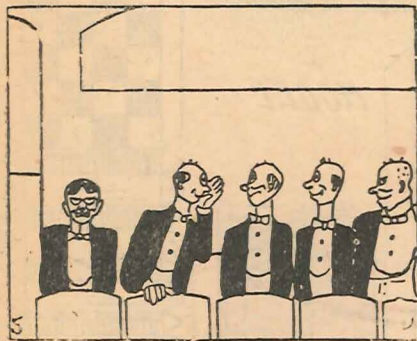
„Undskyld.“

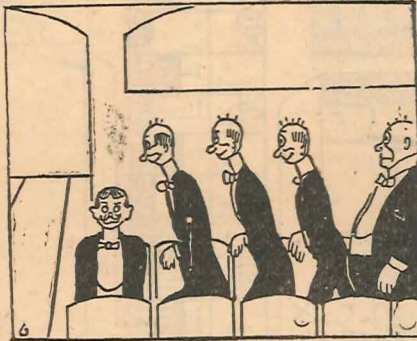
„Tillater De?“

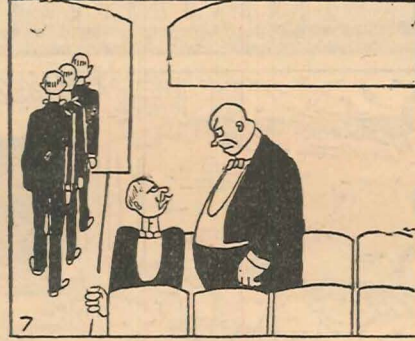
(Et tramp paa foten.)

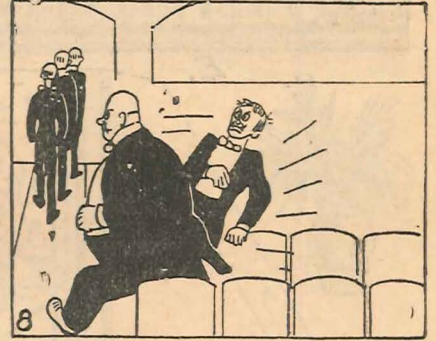
„Hvad sier De til en forfriskning, mine herrer?“

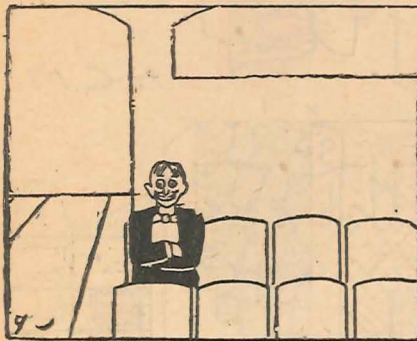
„Undskyld.“

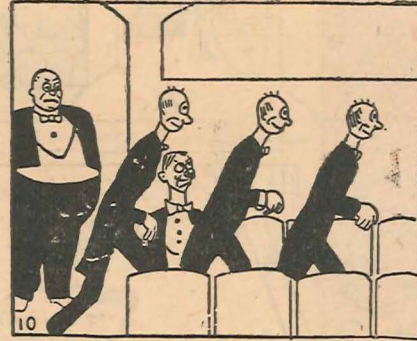
„Tillater De?“

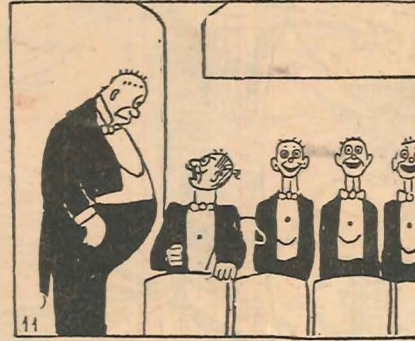
(Et tramp til paa foten.)

Et roilg øieblik.

„Undskyld.“

„Tillater De?“

Flugten.

Smaating.

Komplimenter.

Han: „Frøken, hvor vakker De er.“
 Hun: „Min herre, det er mer end jeg kan si om Dem.“
 Han: „Hvorfor ikke? De behøver jo bare at si en usandhet likesaa let som jeg.“

Hendes oppfattelse.

Frøken (som holder paa at fæste en ny

pike): „Emilie, jeg vil straks gjøre Dem oppmerksom paa, at vi her i huset er strengt avholdende, der blir ikke taalt en draape spiritus av nogen slags her i huset.“

Emilie: „Vær rolig, frue, jeg vet hvorledes det skal være, jeg har før tjent hos en omvendt drankerfamilie.“

Den anelsesløse.

Hr. Brun møter hr. Smidt paa gaten.
 „Hvad nyt, Smidt?“ „Intet, jeg har bare

læst i søndagsavisen om noget gammelt, om kvindernes stilling i Ægypten i gamle dage. Det var da godt, at man ikke levde dengang. Tænk Dem bare, de gjorde som de vilde, levde som det behaget dem, klædte sig som de hadde lyst, altsammen uten at ta det mindste hensyn til sine mænd — er det ikke frygtelig?“ „Er De gift, Smidt?“ „Nei! Hvorfor spør De om det? Jeg er ugift.“ „Hm, ja, det tænkte jeg!“

Svagelige Børn, der staar tilbage i Udviklingen eller ved Undervisningen, saavel som **blodfattige Voksne**, der føler sig trætte og **nervøse**, overarbejdede, let pirrelige og

tidlig udmattede benyttede som Styrkelsesmiddel med udmærket Resultat

Dr. Hommel's Haematogen

som vækker Appetiten, hurtig forøger de aandelige og legemlige Kræfter og styrker hele Nervesystemet.

Man maa udtrykkelig forlange den ægte Dr. Hommel's Hæmatogen, som faas i Apotekerne.

Aktieselsk. Hommel's Haematogen, Zürich, (Schweiz).

Anerkendt i Lægeverdenen efter 25 Aars Praksis som ideelt Styrkelsesmiddel mod **Blodfattigdom, Blegtsot, Mavesaar, Malaria, Sukkersyge, Neurasthenie og andre Nervelidelser**, under og efter Febersygdomme (**Influenza, Lungebetændelse, Brysthindebetændelse, Tyfus, Skarlagenfeber, Mæslinger o. s. v.**), for **Smaabørn og Modre**, der ammer, ved **Rachitis, Kirtelsyge, Kighoste** samt ved **kroniske Lungelidelser og tuberkulose Sygdomme i Lungerne, Benbygningen og Kirtlerne.**

